

“Αιώνας του Βαβέλ”

Ο χαρακτήρι-
σμός του αιώνας
μας ανήκει στο
μεγάλο λογοτέ-
χνη μας Στρατή
Μυριβήλη. Τον
βρίσκουμε σε ομιλία του του έτους 1953.
Συμπεριλήφθη στη συνέχεια στο βιβλίο του,
«Ελληνική Παράδοση», που επανεξεδόθη από

συνεχίζεται στη σελ. 2

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ

σελ. 6

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ σελ. 6

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

Ο Πατριάρχης μας,
ο διάδοχος των Αποστόλων
& των Αγίων Πατέρων,
ο “στόλος” της Ορθοδοξίας.

στο κήρυγμα του στην Εβραϊκή Συναγωγή
της Νέας Υόρκης, 28-10-2009 είπε:

«Ραβίνε Αρθρουάρ, πολυαγαπημένε μου φίλε,
εξοχότατοι πρεσβυτέρ, αντιπρόσωποι των εθνών,
διακεκριμένοι ηγέτες της εβραϊκής κοινότητας και
άλλων θρησκευτικών κοινοτήτων, αγαπητά παι-
διά, Σαλόμ.

**Είναι μεγάλη χαρά για εμάς να έχουμε τη
δυνατότητα να επισκεφθούμε την ευλογημέ-
νη συναγωγή του Παρκ-Ιστ, στην καρδιά αυ-
τής της υπέροχης πόλης.**

Είμαστε γνωστοί με τους πνευματικούς ηγέ-
τες σας...

Όμως η επίσκεψή μας εδώ είναι κάτι παραπάνω
από μια απλή τυπικότητα, Υπερβαίνει την απλή φι-
λοφρονητική επίσκεψη ενός χριστιανού ηγέτη σε
έναν Εβραίο ηγέτη.

Όπως και ο διάδοχος του Αγίου Πέτρου, ο
αδερφός μας, η αγιότητα του πάπα Βενέδι-
κτος ο 16ος, ήταν εδώ πέρυσι, έτσι και εμείς σαν
διάδοχοι του γίνου αδελφού του αγίου Πέτρου, του
πρώτου που καλέστηκε απόστολος του αγίου Αντρέα,
εμπνευσμένοι από τη διακαή πεποίθησή πως το πιο
επείγον έργο που στέκεται μπροστά... είναι η παγκό-
σμια συνεργασία μας... ανάμεσα στους ανθρώπους,
τις φυλές και τις θρησκείες του πλανήτη».

**ΓΙ' ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ
ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΑΙΩΝΙΟΝ
σελ. 2**

ΨΑΛΤΙΚΑ

• ΕΚΛΟΓΕΣ – ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ
«Τουλάχιστον... μη βλασφημείτε»

σελ. 8

“Αγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως” (Α΄ Τιμ. 6,12)

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΤΟΣ ΚΓ ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 262 ΤΙΜΗ, 0,015 ΕΥΡΩ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΛΙΟΛΟΥ 20 & ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ. ΥΠ. 061603, ΛΑΡΙΣΑ ΜΑΡΤΙΟΣ 2019

ΞΕΧΑΣΜΕΝΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

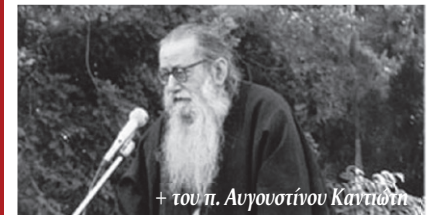
(Τα τραπέζια των Αρχιερέων)

“ΦΛΩΜΕΝ
ΚΑΙ
ΠΙΩΜΕΝ...”

σελ. 5

ΣΕ 50 ΧΡΟΝΙΑ (προφητικά)

+ του π. Αυγουστίνου Καντιώτη

«Όπως πηγαίνουμε
στην ευλογημένη πατρίδα μας...
σε 50 χρόνια, θα υπάρχουν των λογίων,
λογίων καρδιά, μόνο Έλληνες Ορθόδοξοι
δεν θα υπάρχουν. Μάλιστα, αυτού
θα καταντίσουμε εάν δεν αντισταθούμε»
(Ομιλία 6-2-1972)

Ο οικουμενισμός έχει πιάσει από το σβέρκο τους Ποιμένες!

Υπάρ-
χει η πα-
ναίρεσις
του οικου-
μενισμού
η οποία
έχει πιά-
σει από
το σβέρ-
κο Πατριάρ-
χης και Αρχι-
επισκόπου
ανά τον κό-
σμον όλον...
Ξέρετε, όταν
κάποιος έρχεται από πίσω
σου και σου πιάνει με το

+ του π. Αθ. Μυτιληναίου

από το σβέρκο. Έτσι λοι-
πόν κι ο διάβολος με την
παναίρεση αυτή του οικου-
μενισμού, έχει πιάσει πολύ
πολύ πολύ υψηλά κεφάλια

χέρι εδώ
το σβέρ-
κο, ακι-
νητοποι-
είσαι. Το
ίδιο και με
τη γάτα
αμα την
πιάσεις
από το σβέρκο. Έτσι λοι-
πόν κι ο διάβολος με την
παναίρεση αυτή του οικου-
μενισμού, έχει πιάσει πολύ
πολύ πολύ υψηλά κεφάλια

και αρχίζει να κατεβαί-
νει προς τα κάτω, προς
τον λαό.
Αυτή τη στιγμή όμως έχει
πιάσει υψηλά κεφάλια πα-
γκοσμίως, το Ξαναλέγω.
Δεν ξέρω εάν αυτός που
θα έρθει... Στην Αμερική
φερ' ειπείν υπάρχουν Πρε-
σβύτεροι οι οποίοι κηρύσ-
σουν “γυμνή την κεφαλή”
οικουμενισμόν.
(Από ομιλία του
π. Αθανασίου Μυτιληναίου)

ΑΥΤΑ ΤΑ ΞΕΡΑΤΕ ;;;

(Είναι μια στήλη που θα γράφει σύντομα
διάφορα επίκαιρα θέματα, που οι άλλοι δεν
τα γράφουν... για να τα μαθαίνετε)

Α) “Αυξάνεσθε και πληθύνεσθε...”

Τι ωραία ! αλλά... με αλλοδαπούς !

Β) ΕΛΛΑΣ Χώρα γερόντων το 2050 !

Γ) Ο κλέφτης στον κλέφταντα:

- Πάμε, μισά-μισά;

Δ) Όλα έγιναν “ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑ”

για να μας πάρουν τη ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ μας!

Ε) Αχ, Ελλάδα μας, που έχεις θησαυρούς αλλά...!

συνεχίζεται στις σελ.3

Η ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ 12 ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ (1974 - 2019) 40ο μέρος

ΟΙ ΜΑΥΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ. Πόση ήταν! Πόση εμεινε! Και τι απόχινε...

ΕΝΑΣ ΤΙΤΑΝΙΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Για το νοικοκύρεμα και την αξιο-
ποίηση της εκκλησιαστικής περιου-
σίας ο αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος Α΄
δέχθηκε με μανία τα περισσότερα
βέλη και αλλεπάλληλα κύματα επι-
θέσεων από προσωπικά και οργανω-

μένα συμφέροντα. Δυνάμεις σκοτει-
νές και φανερές έπεσαν πάνω του να
τον κατασπαράξουν, μα εκείνος έμει-
νε όρθιος και προχωρούσε. Είχε βάλει
σ' εφαρμογή ένα υπέροχο σχέ-
διο, που αν εφαρμοζόταν, θα έδι-
νε στην Εκκλησία τη δυνατότητα να

αντιμετωπίσει με άνεση τα προβλή-
ματα (μισθοδοσία, περιθαλψη, εγκα-
ταστάσεις, ανακούφιση των φτωχών
και εξαπλωση των ιεραποστόλων σ'
όλο τον κόσμο) χωρίς να χρειάζεται
να απλώνει χέρι επαιτείας στο άθεο
κράτος.

συνεχίζεται στις σελ.7

ΡΑΣΟΦΟΡΟΣ ΜΑΚΕΔΟΝΟΜΑΧΟΣ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ

(Ένας εκ των 12 διωχθέντων)

«Διωγμούς εκαρτέρησας
και κινδύνους υπέμεινας...»

Οι Γερμανοί στην Καβάλα

Η Καβάλα το 1940, με την ιτα-
λική εισβολή στη χώρα μας, βρέ-
θηκε, αναπόφευκτα, σε κυκλώ-
να που όρμησε να καταλύσει
την ελευθερία μας, να αμαυρώ-
σει την ιστορία και να υποτάξει
τη λεβεντιά μας.

Ένα χρόνο νωρίτε-
ρα (20 Ιουλ. 1939) χει-
ροτονούνταν ο Κων-
σταντίνος Χρόνης πρε-
σβύτερος στην Αγ. Πα-
ρασκευή Αθηνών από
τον τότε Αρχιεπίσκο-
πο Χρυσάνθο, λαμβά-
νοντας, παράλληλα με το οφίκιο
του Αρχιμανδρίτου και τον διο-

ρισμό του ιεροκήρυ-
κα στην Μητρόπολη
Καβάλας.

Δεν πρόλαβε όμως
να φθάσει στην έδρα
του και η χώρα μας
(Οκτώβριο 1940)
έμπαινε στη περιπέ-
τεια γερμανικού πολέμου, με τον
νέο ιερέα Κωνσταντίο να βρίσκε-

ται στην πρώτη γραμμή. Επιστρα-
τεύτηκε ως ιερέας στο Δ΄ στρατι-
ωτικό νοσοκομείο Καβάλας όπου
κατέφθαναν καθημερινά δεκάδες
τραυματίες από το μέτωπο. Ο
ίδιος, χωρίς ανάπαυλα, πρόσφε-
ρε βάλαμο παρηγορίας και στε-
ρέωνε το ηθικό τους. Παράλληλα
επισκέπτονταν οικογένειες στρα-
τιωτών προσφέροντας ηθική και

συνεχίζεται στις σελ.4

“Αιώνας του Βαβέλ”

τον εκδοτικό οίκο «ΕΥΘΥΝΗ» το έτος 2000. Τον έφερε δε σήμερα στην επιφάνεια ο διακεκριμένος επιστήμων, ιατρός κ. Γεώργιος Σγούρδος, Διευθυντής Νοσοκομείου Λωζάνης, και πρόεδρος του πολιτιστικού Συλλόγου «ΜΕΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ» που εδρεύει στην ίδια πόλη της Ελβετίας. Το κείμενο αυτό του Έλληνα λογοτέχνη το εκοινοποίησε με τα σύγχρονα ηλεκτρονικά μέσα σε πολλούς συμπατριώτες, ανάμεσα στους οποίους και στον γράφοντα αυτές τις γραμμές. Είπε λοιπόν, και έγραψε επί λέξει ο Στρατής Μυριβήλης:

«Δεν υπάρχει αμφιβολία πως ο αιώνας μας είναι αιώνας ακατανόησης. Αν ήμουν ιστορικός θα τον ωνόμαζα “αίωνα του Βαβέλ”. Οι άνθρωποι έχουν μπερδέψει το νόημα των λέξεων, που επί πολλούς αιώνες εξέφραζαν ωρισμένη έννοια και δεν γίνεται πια να συνεννοηθούν».

Όλα όμως αυτά ταιριάζουν στις ημέρες μας. Αιώνας ακαταστασίας είναι η εποχή μας. Ας μιλήσουμε όμως με παραδείγματα:

«Θα σκίσουμε τα μνημόνια»,

μας είπαν. Και μεις είδαμε τον αναβαπτισμό τους. Τα βάπτισαν θεσμούς και τα έκαναν βαρύτερα. «Άλλαξε ο Μανολιός και φόρεσε τα ρούχα του αλλιώς»! **«Θα αυξήσουμε τις συντάξεις»**, μας είπαν. Και μεις εισπράξαμε μειώσεις! Και πάνω από όλα αυτά μας λένε: **«Εμείς ό,τι υποσχεθήκαμε, το πράξαμε»** και εμείς διαπιστώνουμε κάθε μέρα το αντίθετο. Αλλ' ας αφήσουμε τα πολιτικά ψεύδη. Σνηθησιμένα πράγματα, θα πείτε, αυτά.

Ας έρθουμε στα καυτά εθνικά μας θέματα. Εδώ γίνεται τραγέλαφος. Είπε ο πρωθυπουργός μας σε τηλεοπτική συνέντευξή του. Το άκουσα με τα αυτιά μου: **«Με τη συμφωνία των Πρεσπών αναβαθμίσαμε τη Θεσσαλονίκη. Την απαλλάξαμε από το μειωτικό τίτλο της συμπρωτεύουσας και την προορίζουμε για Βαλκανικό Κέντρο»!** Αλήθεια τι εννοεί; Με τη συμφωνία, που πολλοί την χαρακτηρίζουν προδοτική και στην οποία αντιστέκεται η πλειοψηφία του λαού μας, γιατί παραχωρήσαμε όνομα Μακεδονία, αναγνωρίσαμε Μακεδονική εθνότητα, μακεδονική γλώσσα, μακεδονική ταυτότητα στους Σλαύους, αναβαθμίσαμε τη Θεσσαλονίκη; **Μη χειρότερα!** Τι να καταλάβουμε απ' όλα αυτά; Μπορούμε μήπως να συνεννοηθούμε; Αδύνατον! Σωστός πύργος Βαβέλ!

Θέλετε μήπως και άλλα εθνικά ακατανόητα; Να, μπροστά μας τα τιμωρημένα παιδιά Γυμνασίου μας, γιατί την 28^η Οκτωβρίου τραγούδησαν το **«Μακεδονία Ξακουστή, του Αλεξάνδρου η χώρα»** και πίκραναν έτσι

το σύντροφο Ζάεφ. Να, τα άλλα αγνά Ελληνόπουλα των Γυμνασίων και των Λυκείων της Χώρας μας, που τόλμησαν, με τις καταλήψεις τους, να διατρανώσουν την πίστη τους στην ελληνικότητα της Μακεδονίας μας. Τα είπαν οι κυβερνώντες, «Χρυσαιγίτες και φασιστόμουτρα»! Τι άλλο να περιμένουμε! Πλήρης ακατανόηση! Πύργος Βαβέλ!

Να τελειώσουμε όμως με τα Εκκλησιαστικά ακατανόητα. Εδώ είναι που απογειώνεται ο Πύργος Βαβέλ! Ο προκαθήμενος της Ελλαδικής Εκκλησίας συζητάει, από καιρό, με τον πεφλημένο του άθεο πρωθυπουργό μας! Και τελευταία κατέληξε και σε συμφωνία μαζί του, μόνος του, χωρίς τη γνώμη της υπολοίπου Ιεραρχίας, σαν να ήταν η Εκκλησία κληρονομιά του παππού του. Και όταν αντέδρασε η συντριπτική πλειοψηφία της Ιεραρχίας, τότε βάπτισε τη συμφωνία ως απλές προτάσεις. Ο πρωθυπουργός, όμως, μίλησε για συμφωνία των δύο και μάλιστα τη χαρακτηρίσε ως θαύμα. Άλλη Βαβέλ και εδώ. Τον άκουσα με τ' αυτιά μου στην τηλεοπτική του συνέντευξη. Είπε στο δημοσιογράφο! **«Ήταν θαύμα αυτή η συμφωνία. Ξέρετε και ο άθεος, καμιά φορά αναγκάζεται να πιστεύει και στο θαύμα».** Αυτό κι αν είναι ακατανόηση!

Ναι, κ. Πρωθυπουργέ! Μόνο που μέσα στο ζόφο της αθεΐας σας δεν γνωρίζετε ότι ο Παυτοδύναμος Θεός μας παραχωρεί και στο διάβολο να κάνει ψευδοθαύματα. Μπορείτε, μήπως, να διακρίνετε από πού πηγάζει το δικός σας θαύμα; Σ' αυτή την τόσο παροδική συμφωνία, που σε λίγες μόνο ημέρες μεταποιήθηκε σε απλή πρόταση, ο άθεος Πρωθυπουργός, ζήτησε από τον Προκαθήμενον να εγκρίνη το ουδετερόθηρσκο και το άθηρσκο του από αιώνες, προ Χριστού και μετά Χριστόν θρησκευόμενον κράτος μας. Δεν μπόρεσε ποτέ να καταλάβη, ότι αθηρσκεία και Ελληνισμός είναι οξύμωρον, ότι Ρωμηοσύνη και απιστία δεν μπαίνουν με τίποτα στη Δυτική αιρετική νοοτροπία, και ζήτησε τα ακατανόητα. Και ο Προκαθήμενός μας δέχθηκε την πρόταση αθηρσκείας – ποιος θα το περίμενε – κάνοντας μόνο την ακόλουθη διευκρίνιση: Δέχομαι το άθηρσκο του αείποτε θρησκευόμενου κράτους μας, αλλά σαν τη Γερμανία και όχι σαν την άθεη Γαλλία! Και γνωρίζει πολύ καλά το Γερμανικό σύστημα. Εκεί όσοι δηλώνουν πιστοί φορολογούνται, όσοι δηλώνουν άθεοι, δεν φορολογούνται! Δηλαδή διάπλατα ανοικτή η πόρτα της αθεΐας! Γιατί πολλοί ακατήρητοι πιστοί – που πλεονάζουν, δυστυχώς και στην Ορθόδοξη χώρα μας – θα δηλώνουν άθεοι, για να μη φορολογούνται. Και διερωτάται κάθε εχέφρων: Πώς είναι δυνατόν ένας Ορθόδοξος Προκαθήμενος να εγκρίνη το πλάσμα της αθεΐας! Ακατανόηση πλήρης!

Ακατανόηση είναι επίσης και η αντιμετώπιση πολλών άλλων Εκκλησιαστικών θεμάτων, η ανάλυση των οποίων δε χωράει στις στήλες ενός περιοδικού. Τελειώνουμε, λοιπόν, με σύντομη αναφορά στο **«άκρον άωτον»** ακατανόησης. Σ' όλα αυτά τα ακατανόητα ο Προκαθήμενός μας, αντί να ελέγξει τα ακατανόητα, απάντησε με θερμές ευχαριστίες προς τον Εκκλησιαστικό Πρωθυπουργό. Οκτώ απανωτά **«ευχαριστώ»** έμετρησαν οι δημοσιογράφοι! Τι να καταλάβουμε τώρα εμείς απ' όλα αυτά. Μόνο να θρηνηήσουμε μπορούμε. «Δεν γίνεται πια να συνεννοηθούμε», όπως το προφήτησε ο ελληνόψυχος Στρατής Μυριβήλης.

ΧΡ. ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΓΙ' ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΑΙΩΝΙΟΝ

Η εφημερίδα μας και οι Αγωνιζόμενοι θεωρούν τιμή και αισθάνονται χρέος να γράψουν δύο λόγια αγάπης και εκτίμησης για πρόσωπα γνωστά «αδελφούς εν Χριστώ» που έφυγαν από το μάταιο αυτό κόσμο, ιδιαίτερα για τρία συγγενικά πρόσωπα που άφησαν πρόσφατα τον πρόσκαιρο κόσμο δε διάστημα περίπου δύο μηνών. Και οι τρεις ήταν από την πρώτη στιγμή στον αγώνα για τα δίκαια του π. Θεολόγου χωρίς να λείψουν από κανένα προσκλητήριο. Ακόμα, κι όταν οι δυνάμεις τους εγκατέλειψαν – λόγω ηλικίας – αυτοί έδιναν το παρόν τότε υποβαταζόμενοι και τότε κρατώντας ένα καρεκλάκι για να ξεκουράζονται στις πολύωρες διαμαρτυρίες.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΤΣΙΤΣΙΑ

Ημέρες χαρμόσυνες για την έλευση του θεανθρώπου στη γη. Τέτοιες χριστουγεννιάτικες ημέρες, «Άγγελος έφθασε» και παρέλαβε την ψυχή της. Ήταν ένας χαριτωμένος άνθρωπος. Ο Κύριός μας την είχε χαριτώσει με ένα πλήθος αρετών: σεμνότητα, ταπεινοφροσύνη, καλοκαγαθία, υπομονή, διακριτικότητα. Πίστευε ακλόνητα σ' Εκείνον αλλά και αγαπούσε τον συνάνθρωπο με απέραντη αγάπη.

Τίμησε τις χριστιανικές αρχές και ηθικές αξίες που κληρονόμησε από τους ευσεβείς γονείς της, και, παρά την πραότητα της, διακρίθηκε για την αγωνιστικότητά της.

Τα παιδιά της και τα εγγόνια ας γίνουν αποδέκτες των πολλών προσόντων που της έδωσε ο Θεός γενόμενα καντήλι ακοίμητο που θα τους φωτίζει και θα τους θερμαίνει το χρόνο της απουσίας της.

Προσευχόμαστε ψάλλοντας το τροπάριο **«Χριστός σε αναπαύσοι**

εν χώρα ζώντων και πύλας παραδείσου ανοίξει σοι και βασιλείας δείξει πολίτην».

Οι Αγωνιζόμενοι θα σε θυμούνται με αγάπη. Αιωνία σου η μνήμη!

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΖΗΣΟΥΛΗ

(παρασυννυάδα της Βασιλικής Τσιτσία)

Αείμνηστη Αφροδίτη, προ ολίγων ημερών ήσουν μεθ' ημών και σήμερα βρίσκεται προ ημών. Πήγες να συναντήσεις τους αγαπημένους σου κεκοιμημένους και τους Αγωνιζόμενους που πέρασαν από πολλά κύματα θλίψεων και δοκιμασιών γιατί υπερασπίζονταν το δίκαιο και την αλήθεια.

Αν θέλαμε να φτιάξουμε με αδρές πινελιές το πορτρέτο της, θα υποστηρίζαμε ότι υπήρξε μια καλλιεργημένη γυναίκα, συναισθηματική, δυναμική, ευαίσθητη, που συνδύαζε τη σεμνότητα και τη σωφροσύνη και δεν δίσταζε να υποστηρίξει με παρησία και θάρρος ιδέες και απόψεις που αφορούσαν θέματα πίστεως και δικαίου.

Η μακαριστή Αφροδίτη διακρίνονταν για την μεγάλη υπομονή στις δυσκολίες και τους πειρασμούς της ζωής εμπιστευόμενη πάντοτε το θέλημα του Θεού και τη διδαχή της Εκκλησίας μας.

Στις δέκα εννέα (19) Δεκεμβρίου η ψυχή της εγκατέλειψε το βάρος του φθαρτού σώματος και ελεύθερα, σαν χρυσάλιδα, πέταξε προς την αιώνια κατοικία της, την άνω Ιερουσαλήμ **«ένθα οι δίκαιοι αναπαύονται».**

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΖΗΣΟΥΛΗΣ

«Απόκειται τοις ανθρώποις άπαξ αποθανείν» μας θυμίζει ο Αποστ. Παύλος και ο Μέγας Βασίλειος **«τα ευ χρόνω γενόμενον ευ χρόνω αποθνήσκει».**

Έφυγες από κοντά μας, αδελφέ Αιμίλιε, και θριαμβευτής πέρασες στην αντίπερα όχθη του ποταμού της ζωής, όπου η χώρα των ζώντων, ενώ εμείς παραμένουμε στην χώρα των αποθνησκόντων.

Μας άφησες σπάνια παρακαταθήκη σεμνότητας, ευγένειας, ανιδιοτελούς προσφοράς. Υπήρξες λιγομίλητος, σοβαρός, γοητευτικός, καταρτισμένος πνευματικά. Για την κάθε κίνηση είχες ως οδηγό τον π. Αθανάσιο και μετά τον π. Πολύκαρπο. Φρόντιζες να στολίζεις την ψυχή σου και να τη ντύνεις με τα απαστράπτοντα μάρμαρα των αρετών και τα νάματα της Αγίας Γραφής, γιατί γνώριζες πως η ψυχή είναι κατοικία του Θεού και γι' αυτό πρέπει να διατηρείται καθαρή.

Απ' όσα μας εξομολογήθηκε λίγες ημέρες πριν μας αποχαιρετήσει, φαίνονταν προετοιμασμένος για την μετάβασή του κοντά στο Θεό και τη συνάντηση της αγαπημένης του συντρόφου Αφροδίτης, που δημιούργησαν μια ευλογημένη οικογένεια με δύο παιδιά και πέντε εγγόνια.

Η κοίμηση του αδελφού Αιμιλίου μας λύπησε ανθρωπίνως, δεδομένου ότι στερηθήκαμε άνθρωπο αγωνιστή, που μας δίδασκε με την ζωή και το παράδειγμά του. Εμείς, που τον γνωρίσαμε από κοντά, ευχαριστούμε τον Θεό γι' αυτό.

Η μνήμη του θα μας δίνει δύναμη και κουράγιο για το υπόλοιπο του αγώνα ελπίζοντας σε ηγεσία εκκλησιαστική Ορθόδοξη και αντικομμουνιστική. Είμαστε υπερβέβαιοι ότι στα προύλαια του παραδείσου τον ανέμεναν πλήθος αγγέλων για να του απονεύμουν το Στέφανο της Δικαιοσύνης.

Οι Αγωνιζόμενοι σας εύχονται Καλόν Παράδεισο αγαπητοί μας Αιμίλιε, Αφροδίτη και Βασιλική. Πορεύεστε εν ειρήνη στη Βασιλεία των Ουρανών, **«εκεί που δεν υπάρχει λύπη και στεναγμός αλλά ζωή ατελεύτητος».**

ΑΓΩΝΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ

ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 262 ΚΩΔ. ΥΠ. 061603

ΜΑΡΤΙΟΣ 2019

Ιδιοκτήτης Εκδότης Διευθυντής

Τριαντάφυλλος Ι. Τσιόπουλος

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Γραφεία: Αιόλου 20 & Αστροναυτών,

Τ.Κ. 41221 Λάρισα

Τηλ.: 2410 284644

Φαξ: 2410 551113

Εκδίδεται με προαιρετικές προσφορές

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

www.agonas.org

info@agonas.org

Α) “Αυξάνεσθε και πληθύνεσθε...” Τι ωραία ! αλλά... με αλλοδαπούς !

Αυτή ήταν η εντολή του Θεού. Οι ελληνικές κυβερνήσεις εξυπηρετώντας, ίσως, αλλότριους σκοπούς, την καταστρατήγησαν με το αυτόματο διαζύγιο, με το σύμφωνο συμβίωσης, το γάμο των ομοφυλόφιλων... και με τη στημένη χαριστική βολή της οικονομικής κρίσης, που “**πλούσιοι επώ-**

χευσαν και επείνασαν”. Ο τυφωνικός αυτός άνεμος κατέλυσε την παραδοσιακή οικογένεια, που διατηρούνταν στα φυσιολογικά της επίπεδα ίσαμε τον εικοστό αιώνα.

Αντί να δώσουν κίνητρα και να επανέλθει το κύτταρο αυτό της ζωής στον νομοτελειακό προορισμό της προσταγής του Θεού: “**αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και πληρώσατε την γήν και κατακυριεύσατε αυτής**”, οι κυβερνώντες εφαρμόζουν τη “ΣΟΡΟεντολή” να κατακυριεύσουν τη γη μας οι αλλοδαποί, ώστε οι ψήφοι να μην λιγοστεύουν αλλά η ελληνική οικογένεια να αλλοιωθεί μέχρι να εξαφανισθεί.

Τα τελευταία χρόνια οι αθρόες ελληνοποιήσεις αλλοδαπών προχωράνε με αυξανόμενους ρυθμούς, προσθέτοντας νέους... ψηφοφόρους στους εκλογικούς καταλόγους, ελπίζοντας ότι παίρνοντας την ελληνική ιθαγένεια δεν θα είναι αγνώμονες την ώρα της κάλπης!

Ενδεικτικό το “**όργιο**” ελληνοποιήσεων, που γίνεται από το 2015 και μετά, είναι οι αριθμοί: Το 2015 απέκτησαν ελληνική ιθαγένεια 14.178 άτομα, το 2016 ήταν 33.487, το 2017 έφτασαν τους 34.814 και το 2018, σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις, ίσως έχουμε έκρηξη ελληνοποιήσεων.

Ας αφηπνιστούν οι ναρκωμένες συνειδήσεις μας διότι ο κάθε ΣΟΡΟΣ οραματίζεται τη σύντομη και αποδοτική ολοκλήρωση του σατανικού προγράμματός του.

Β) ΕΛΛΑΣ

Χώρα γερόντων το 2050 !

Η έρευνα που έκανε το “PEYMA” για το δημογραφικό και την παρουσίασε σε εκδήλωση τη Δευτέρα 11/2/2019 στο ξενοδοχείο Royal Olympic, προκάλεσε πραγματικό συναγερμό δεδομένου ότι η χώρα μας βρίσκεται στην κόκκινη γραμμή, αφού η μείωση των γεννήσεων, χρόνο με το χρόνο, αυξάνει δραματικά.

Παρατηρώντας δε τους ηλικιακούς πίνακες διαπιστώνουμε ότι το 2050 το ένα τρίτο του ελληνικού πληθυσμού θα είναι άνω των 65 ετών.

Ο πρόεδρος της έρευνας “PEYMA” Αθ. Σκορδάς (πρώην υφυπουργός) επισήμανε την υπαρξιακή απειλή που συνιστά το δημογραφικό για τη χώρα μας. Οι ερευνητές πρότειναν και τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν από το κράτος για να ανατραπεί η πορεία της πληθυσμιακής συρρίκνωσης της χώρας.

Ο κεντρικός πυρήνας των παρεμβάσεων που πρέπει να γίνουν για να έχει επιτυχία το πρόγραμμα μακροπρόθεσμα είναι: η στήριξη της οικογένειας με συγκεκριμένα μέτρα (φορολογικές απαλλαγές, επιδότηση των πολύτεκνων ελληνίδων μητέρων, σύνδεση των συντάξεων ανάλογη με τον αριθμό των τέκνων του συνταξιούχου, παροχή κινήτρων για την πρόσληψη τρίτεκνων και πολύτεκνων γονέων, μείωση κατά 50% των ασφαλιστικών εισφορών εργαζομένου, εργοδότη και άλλων).

Όλα αυτά κοστολογημένα έχουν ένα επίσημο δημοσιονομικό κόστος 1,1 έως 1,3 δισ. ευρώ, το οποίο στο ΑΕΠ θα έχει διπλάσια, περίπου, θετική επίπτωση της τάξεως των 1,8 έως και 2 δισ. ευρώ.

Και κάλεσαν τους πολίτες και τους πολιτικούς σε πανστρατιά, ώστε η Οικογένεια να γίνει μόδα για να αντιμετωπισθεί ριζικά το πρόβλημα, και να μην καταντήσει η ΕΛΛΑΣ χώρα γερόντων το 2050.

Γ) Ο κλέφτης στον κλέγαντα: - Πάμε, μισά-μισά!

Ωραία μαθήματα μας διδάσκουν οι... πολιτισμένοι Ευρωπαίοι και δη οι Εγγλέζοι. Αφού μας έκλεψαν τον πολιτισμό μας - κυρίως τα γλυπτά του Παρθενώνα - , την κλεψιά την ονομάτισαν “**μετατόπιση**” και γι’ αυτό ζητούν να τους είμαστε και ευγνώμονες γι’ αυτή τους τη... “**δημιουργική πράξη!**”

Ο αρθρογράφος της “Guardian” Φλόριαν Σμιντ Γκαμπέιν προτείνει, για να τερματιστεί η διαμάχη Αθήνας-Λονδίνου, και προπαντός να ηρεμήσουμε εμείς «**εχωνώντας**» το πώς βρέθηκαν στην κατοχή των Βρετανών τα Μάρμαρα του Παρθενώνα, την εύκολη και προφανή λύση: να μοιράσουμε τα μάρμαρα 50-50, μισά-μισά δηλαδή.

Ο δημοσιογράφος κάνει αναφορά στην πρόσφατη συνέντευξη του διευθυντή του βρετανικού Μουσείου και στην απάντηση της Ελληνίδας υπουργού Πολιτισμού, γρά-

φοντας σχετικά: «**Τόσο οι Βρετανοί όσο και οι Έλληνες έχουν βάσιμα επιχειρήματα. Ίσως ακόμα και οι Έλληνες θεοί θα δυσκολεύονταν να αποφασίσουν αν τα Γλυπτά θα πρέπει να μείνουν στο Βρετανικό Μουσείο ή να επιστρέψουν στην Ελλάδα. Ίσως να είχαν καταλήξει στο ίδιο σημείο, όπως οι Ευμένιδες του Αισχύλου: ένα αδιέξοδο. Όμως, στην περίπτωση των Γλυπτών, αυτό θα ήταν καταστροφικό.**»

Μάλλον η λύση που προτείνει ο Φλόριαν Σμιντ, είναι αυτή που είχε δώσει η θεά Αθηνά στην τραγωδία του Αισχύλου, που κατάφερε να ηρεμήσει τις Ερινύες Ευμενίδες,

σημειώνοντας ότι αρχαίοι Έλληνες ήταν εκείνοι που εφηύραν τη λύση της μοιρασιάς. Και καταλήγει: «**Δεν θα ήταν η πρώτη φορά που ένας πολιτιστικός πόλεμος θα τελείωνε με συμβιβασμό.**»

Μπράβο, κ. Φλόριαν Σμιντ, ωραία μαθήματα μας δίνεις! Ο κάθε κλέφτης να καλεί τον κλέψαντα να συμβιβαστούν, μοιράζοντας μάλιστα 50-50 (μισά-μισά) αυτά που του έκλεψε!

Ο Ισλανδός Νομπελίστας (Hollдор Laxness, 1955) φωνάζει: «**Ό,τι έκλεψες, δεν μπορεί ποτέ να είναι δικό σου!**».

Δ) Όλα έγιναν “ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑ” για να μας πάρουν τη ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ μας !

Ο γενικός γραμματέας του κόμματος VMRO-DPMNC των Σκοπίων, Ιγκόρ Γιανούσεφ αναφερόμενος στη Βουλή για την ψηφοφορία των Πρεσπών και απευθυνόμενος στον Ζόραν Ζάεφ είπε: «**Πάρτε τα χέρια σας από τη λαϊκή βούληση και επιπρέψτε στους νομοθέτες να αποφασίζουν ελεύθερα.**» Στη συνέχεια έδωσε παραδείγματα βουλευτών στους οποίους προσφέρθηκαν 2.000.000 ευρώ, 1.000.000 ευρώ ή και 250.000 ευρώ ώστε να επηρεαστεί η ψήφος τους! «**Το Κοινοβούλιο, είπε, έγινε αγορά και αρένα για εκβιασμό.**» Και συμπλήρωσε κάνοντας λόγο για εκφοβισμό μέχρι και στις οικογένειες των βουλευτών!

Ο Ρώσος πρέσβης στην Ε.Ε. Βλαντιμίρ Τιφόρ που μετείχε στο Οικονομικό φόρουμ των Δελφών (28 μέχρι 3 Μαρτίου 2019) σε συνέντευξη στη “Καθημερινή” είπε: «**Ο Αμερικανός πρέσβης στα Σκόπια ήταν εκείνος που πέρασε όλη την ημέρα στο Κοινοβούλιο της Βόρειας Μακεδονίας να ασκεί πιέσεις σε τρεις βουλευτές, που εξέπσαν ποινές και αφήθηκαν ελεύθεροι να ψηφίσουν “σωστά”!**».

Ο τέως υπουργός Εξωτερικών Ν. Κοτζιάς, σε συνέντευξη τηλεοπτικού σταθμού, δήλωσε για τα όσα είπε ο Π. Καμμένος στο υπουργικό Συμβούλιο: «**Δεν είπα μόνο για**

μιστικά κονδύλια. Είπε ότι ο Σόρος χρηματοδοτεί την ελληνική κυβέρνηση για να αγοράζει ξένους. Ουδείς απάντησε πλην εμού...».

Μια ανατριχιαστική καταγγελία έκανε ο Πρόεδρος της Ένωσης Κεντρών Βασίλης Λεβέντης εντός της Βουλής των Ελλήνων αλλά πνίγηκε στα ρηχά και κανείς δεν ασχολήθηκε (!). Συγκεκριμένα είπε:

‘Ηρθε ο Γερμανός πρέσβης και με απείλησε. Μου είπε: «**Αν δεν ψηφίσετε τις Πρέσπες, κύριε Λεβέντη, δεν θα μπειτε στη Βουλή.**» Τα ίδια είπε και ο Αμερικανός πρέσβης!

Η ελληνική κυβέρνηση, πιστός εκτελεστής των επιθυμιών της Αμερικής, συνέβαλε ώστε η συμφωνία αυτή να είναι όλη υπέρ των Σκοπίων και εξαρχής προδοσία για την Ελλάδα. Οι Σκοπιοί τα κέρδισαν όλα. Η μία αμοιβή μετά την άλλη: Πάρε λεφτά, πάρε υπουργείο, θα σε κάνουμε πρόεδρο των ΕΛΤΑ... Πουλημένα κρέατα όλοι. Αυτή η βουλή είναι καταραμένη...!».

Δηλαδή, όλα πωλούνται με το χρήμα και όλα αγοράζονται.

Αυτά και πολλά άλλα έγιναν “ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑ” ώστε να πάρουν την ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΜΑΣ!

Ε) Αχ, Ελλάδα μας, που έχεις θησαυρούς αλλά...!

Ο Θεός την Ελλάδα μας την ευλόγησε, γι’ αυτό όπου σταθείς και όπου βρεθείς κρύβεται και ένας θησαυρός. Δυστυχώς όμως, μας λείπουν ηγέτες για να τους διαχειριστούν.

Έναν τέτοιο θησαυρό ανακάλυψε το ίδρυμα Ιατροβιολογικών Ερευνών της Ακαδημίας Αθηνών (ΙΙΒΕΑΑ) για την ελληνική φέτα ΠΟΠ, που δημοσιεύθηκε σε διεθνές περιοδικό.

Η μελέτη, μετά την ανάλυση που έγινε με φασματογράφους μάζας υψηλής ευκρίνειας σε μεγάλο φάσμα δειγμάτων φέτας ΠΟΠ απ’ όλη την Ελλάδα, και η τακτοποίηση των πρωτεϊνών και των πεπτιδίων που περιέχει η ελληνική φέτα, υπήρξε εντυπωσιακή.

Η ελληνική φέτα περιέχει συνολικά **489** διαφορετικές

πρωτεΐνες, που ανήκουν σε διαφορετικές ομάδες βιολεπιουργικών πρωτεϊνών – μερικές από τις οποίες σχετίζονται με τη ρύθμιση του ανοσοποιητικού συστήματος με αντιμικροβιακή δράση – καθώς και πρωτεΐνες που ελέγχουν το μικροβίωμα του εντέρου.

Επίσης ανιχνεύθηκαν πρωτεΐνες που συνδέονται με τη λειτουργία του νευρικού συστήματος, τη λειτουργία των νεφρών, τον μεταβολισμό της χοληστερίνης και τη ρύθμιση της αρτηριακής πί-

εσης, πρωτεΐνες που σχετίζονται με βιταμίνες, όπως D και τη Β12.

Αυτός είναι, ένας ελληνικός διατροφικός “**θησαυρός**” που, όπως να το κάνουμε, δεν έχει σχεδόν καθόλου προβληθεί από την Ελληνική Πολιτεία.

ΡΑΣΟΦΟΡΟΣ ΜΑΚΕΔΟΝΟΜΑΧΟΣ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ

(Ένας εκ των 12 διωχθέντων)

οικονομική στήριξη, ενώ με μια ομάδα ανθρώπων διέτρεχε πόλεις και χωριά ανυψώνοντας το εθνικό τους φρόνημα.

Αυτό δεν κράτησε για πολύ, γιατί οι ορδές των Γερμανών στρατιωτών στις 6 Απριλίου 1941 διέρρηξαν την παραμεθόρια άμυνα στα ελληνοβουλγαρικά σύνορα και εισέβαλαν στην καταματωμένη πατρίδα μας. Οι ήρωες στρατιώτες μας βρέθηκαν νικημένοι, πληγωμένοι, πεινασμένοι και 1450 στρατιώτες και αξιωματικοί αιχμάλωτοι σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Εκεί οι κατακτητές Γερμανοί ήθελαν να τους τιμωρήσουν για την ηρωική τους αντίσταση.

Ο π. Κωνσταντίνος φρόντισε να αποσπάσει την άδεια της γερμανικής διοίκησης να επισκοινωνεί – μόνος αυτός – με τους φυλακισμένους και να φροντίζει με πατρική αγάπη για τις πνευματικές και υλικές ανάγκες δημιουργώντας συσσίτια. Ακολούθησαν στοχευμένες ενέργειες, μέσω του Γερμανού Προξένου και των στρατιωτικών αρχών, με αποτέλεσμα την ελάττωση των σκληρών περιοριστικών μέτρων αλλά και την απελευθέρωσή τους.

Γρήγορα οι Γερμανοί παρέδωσαν τη φρούρηση και τη διοίκηση της ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης στους συνεργάτες τους Βούλγαρους. Αυτοί αναθάρρησαν, πιστεύοντας ότι το όνειρό τους να βγουν στο Αιγαίο πραγματοποιούνταν γι' αυτό απέναντι στον ελληνικό πληθυσμό ήταν σκληροί κατακτητές.

Με το κατηφόρισμα των Βουλγάρων, ο πνευματικός ηγέτης – Μητροπολίτης Χρυσόστομος – φοβισμένος έτρεξε να κρυφτεί στην πολυάνθρωπη πρωτεύουσα. Οι άλλοι ηγέτες της πόλης (Καβάλας) παράτησαν τις υπεύθυνες επάλξεις τους και ζήτησαν καταφύγιο στο νότο.

Ο ταπεινός λευίτης Κωνσταντίνος έμεινε μόνος, μέσα σε μια τεράστια περιοχή, να σηκώνει το βάρος του τρόμου, να στηρίζει οικογένειες, να θρέψει ορφανά και να φροντίζει καθημερινά διερχόμενους στρατιώτες. Σε ένα από τα δύο σχολικά συγκροτήματα έστησε μαγειρείο παρασκευάζοντας πάνω από τέσσερες χιλιάδες μερίδες φαγητό την ημέρα.

ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Οι Βούλγαροι μπαίνοντας στην πόλη βρήκαν ελεύθερο το έδαφος και εγκαταστάθηκαν οι στρατιωτικές και πολιτικές αρχές χωρίς προβλήματα. Αμέσως άρχισαν να υλοποιούν τα σχέδιά τους. Υπέβαλαν στα σχολεία μας τη βουλγαρική γλώσσα ως μητρική, έφεραν δικούς τους παπάδες να λειτουργούν στις Εκκλησίες μας, και γενικά οι σχεδιασμοί τους ήταν καλά μελετημένοι ώστε να πετύχουν ως κατακυρωμένοι κατακτητές.

Λίγες ημέρες πριν την κατάρρευση του μετώπου, επισκέφτηκε την Καβάλα ο δήμαρχος Αθηνών Κωνστ. Κοτζιάς, και προσέφερε, σαν έκφραση αλληλεγγύης των πολιτών της πρωτεύουσας προς τον λαό της Καβάλας, ένα σημαντικό χρηματικό ποσό να μοιραστεί σε άπορους, άνεργους, χήρες, ορφανά...

Τα χρήματα είχαν κατατεθεί στην Τράπεζα και τη διαχείρισή τους ανέλαβε επιτροπή δημοσίων λειτουργιών με προεδρεύοντα τον Μητροπολίτη.

Ήταν ημέρα Δευτέρα όταν οι σειρήνες ειδοποιούσαν ότι σιδερένια γερμανικά αεροπλάνα αυλάκωναν τον ελληνικό ουρανό. Ο κόσμος σαστισμένος και μη μπορώντας να αντιδράσει τα παρακολουθούσε αμήχανα. Η φτωχολογιά της Καβάλας είχε μαζευτεί έξω

από το Μητροπολιτικό μέγαρο ζητώντας να τους διανεμηθεί η βοήθεια.

Το προσωπικό του επισκοπείου γυρόφερνε στα χαμένα, διότι δεν είχε καμμία εξουσιοδότηση να ασχοληθεί με τη διανομή των χρημάτων.

Απελπισμένος ο κόσμος, πήγε και χτύπησε την πόρτα του ιεροκήρυκα π. Κωνσταντίνου και αγανακτισμένοι καταφέρονταν κατά του δεσπότη και των παπάδων, που δέσμευσαν τα χρήματα και ότι τα καταχράστηκαν.

Ο αγαθός λευίτης τους κοίταζε αμήχανα, διότι δεν γνώριζε τη γενναιοδωρή πράξη του Αθηναίου δημάρχου ούτε και ποιοι είναι οι διαχειριστές. Έτρεξε στα μητροπολιτικά γραφεία. Ρώτησε και έμαθε.

Να, τώρα, – του είπαν –, ο διευθυντής του ταμείου και οι άλλοι κατεβαίνουν στο μώλο για να μπαρκάρουν. Το καράβι, που βρίσκεται αικυροβολημένο, θα φύγει για τον Πειραιά (Σκιαγμένοι σαν τους λαγούς, άφηναν τον λαό και τα πόστα τους και κατηφόριζαν για σιγουριά στην πρωτεύουσα).

Ανησύχησε, κινήθηκε βιαστικά, κατέβηκε στην παραλία, έτρεξε να προλάβει τους υπεύθυνους, να τους παρακαλέσει να γυρίσουν πίσω, να ανοίξουν τα ταμεία και να μοιράσουν το βοήθημα της παρηγοριάς στα απλωμένα χέρια, και μετά ας πάνε στο καλό.

Φθάνοντας αντίκρουσε ένα καράβι αικυροβολημένο στα βαθιά νερά, βάρκες να μεταφέρουν ταξιδιώτες με τις αποσκευές τους στο μεγάλο πλεούμενο και άνθρωποι στην παραλία με μουσκεμένα τα μάτια και με μαντήλια στα χέρια να αποχαιρετούν.

Ρώτησε για τον προϊστάμενο του Ταμείου και το διευθυντή της Τράπεζας. Κάποιος σήκωσε το χέρι και του έδειξε τη βάρκα που βρίσκονταν σε απόσταση βολής από το σημείο του.

Φώναξε με όλη του τη δύναμη ο πράος, αλλά δυναμικός ιερωμένος:

- Γυρίστε πίσω να δώσετε τη βοήθεια στον κόσμο και μετά φύγετε...

Φώναξε...! Ξαναφώναξε... καμιά απάντηση, λες και δεν άκουγαν!!!

Πλάι στον παπά έστεκε ο σκοπός -φαντάρος με το όπλο του κρεμασμένο στον ώμο. Ο π. Κωνσταντίνος στύλωσε το βλέμμα πάνω του και τον ρώτησε:

- Έχει σφαίρες μέσα;

- Όχι παππούλη, απάντησε ο στρατιώτης.

- Δώστο μου γρήγορα.

Ο στρατιώτης χωρίς να το πολυσκεφτεί, το έδωσε...!

Ο παπα-Κωνσταντίνος πρότεινε το όπλο σε στάση βολής και έσκουζε με προσποιητή στριγκλιά φωνή:

- Γυρίστε πίσω γιατί σας πυροβολώ.

Οι επιβάτες της βάρκας φοβήθηκαν και ο βαρκάρης έστρεψε το τιμόνι και τους έφερε στην ακρογιαλιά.

Σε λίγη ώρα η Τράπεζα άνοιγε και τα χρήματα μοιράζονταν στους ταλαιπωρη-

μένους Καβαλιώτες, παίρνοντας ο καθένας το μικρό βοήθημά του.

Ο παπα-Κωνσταντίνος δεν σταμάτησε αλλά συνέχιζε με ομιλίες, κηρύγματα, περιοδείες να εμψυχώνει τον λαό της Μακεδονίας σαν να μην υπήρχε ξενική κατοχή.

Οι Βούλγαροι, που τον έβλεπαν να κινείται με τόλμη σε όλη την έκταση της ανατολικής Μακεδονίας, άρχισαν να τον απειλούν, τον έστηναν παγίδες, και τέλος τον διέταξαν να εγκαταλείψει την Καβάλα αλλ' εκείνος δεν έδινε καμμία απόκριση.

ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ ΔΙΩΧΝΟΥΝ ΤΟΝ π. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟ

Οι σκληροί κατακτητές, προχώρησαν στη χρήση βίας. Τον έπιασαν, τον χτύ-

πησαν αλύπητα, του πήραν την ταυτότητα. Μετά τον πέταξαν σε ένα στρατιωτικό αυτοκίνητο και τον έβγαλαν έξω από την περιοχή της ευθύνης τους. Το ημερολόγιο τότε έγραφε 14 Ιουνί-

ου 1941.

Ο π. Κωνσταντίνος Χρόνης, εξόριστος, θλιμμένος, και φορτωμένος την οδύνη της αποκοπής από το αγαπημένο του ποίμνιο δεν έμεινε στην αδράνεια αλλά κατηφόρισε για να βοηθήσει μια άλλη περιοχή, τα **δοξασμένα Καλάβρυτα**.

Εδώ τον βρίσκουμε να περπατάει ακούραστα τα βουνά και τα λαγκάδια της Μητρόπολης Καλαβρύτων και Αιγιαλείας και να προσφέρει το θησαυρό της καρδιάς του οδηγώντας το λαό στη θερμή αγκαλιά του Θεού.

Και πριν προλάβει να ριζώσει στο νέο χωράφι, τον ταρακούνησε νέα θύελλα. Στη πόλη των Καλαβρύτων μεταδόθηκε η είδηση, ότι οι αντάρτες του Ε.Α.Μ., υπό την αρχηγία του Άρη Βελουχιώτη, πήραν την απόφαση να ανατινάξουν τις γραμμές του οδοντωτού σιδηρόδρομου για να φράξουν την πρόσβαση των Γερμανών κατακτητών στις περιοχές που είχαν τα κρησφύγετά τους.

Την εποχή εκείνη το τραινάκι ήταν το μόνο μεταφορικό μέσο που έφθανε στα Καλάβρυτα καθώς δρόμος δεν υπήρχε και αυτοκίνητα δεν ανηφόριζαν.

Οι κάτοικοι ήταν σε απόγνωση, διότι άνθρωποι δεν θα μπορούσαν να φθάσουν εδώ και συνεπώς η μεταφορά τροφίμων θα σταματούσε. Έτσι ήταν καταδικασμένοι σε απομόνωση.

Ο φλογερός ιερωμένος π. Κωνσταντίνος πήρε την απόφαση.

Θα πάνω να συναντήσω τον Βελουχιώτη, τον αρχηγό των ανταρτών, και θα του ζητήσω να ακυρώσει την εντολή.

Οι Καλαβρυτινοί που τον αγαπούσαν δεν τον άφηναν να πάει.

Όχι γέροντα, θα σε σκοτώσει, και θα ψάχνουμε στα βουνά για να βρούμε το κουφάρι σου.

Θα πάω, ακόμα κι αν με σκοτώσει, εγώ θα έχω κάνει το καθήκον μου. Αν μείνω

εδώ, θα πεθάνω κι εγώ κι όλοι εσείς. Αν πάω, μπορεί να πεθάνω εγώ, αλλά θα ζήσετε εσείς.

Και ξεκίνησε. Δύο ολόκληρα μερόνυχτα πεζοπορούσε, σκαρφάλωσε ράχες, βυθίστηκε σε λαγκαδιές, μέσα σε δάση και ρεματιές, και σε μέρη του όρους Χελμού που δεν πάτησαν πόδια ανθρώπινα.

Κάποτε έφθασε στο κρησφύγετο του αρχηγού των ανταρτών Άρη Βελουχιώτη. Παραξενεύτηκε εκείνος σαν είδε έναν παπά να σκαρφαλώνει στα βουνά για να τον συναντήσει. Του ήταν αναπάντεχο φαινόμενο.

Σαν ξεκουράστηκε λίγο, του είπε δειλά και ταπεινά: **«Αρχηγέ, έδωσα εντολή να ανατινάξουν τη μοναδική γραμμή τροφοδοσίας αυτού του λαού. Άμα γίνει αυτό, θα πεθάνουν όλοι στα Καλάβρυτα... Φτωχός λαός είναι αυτός που θα πεθάνει, τίμιοι δουλευταράδες της γης είναι!»**.

Ο Βελουχιώτης τον κύτταξε παράξενα και του είπε:

«Μα, δεν ξέρεις παπά, πως κάνουμε αγώνα; Πόλεμος είναι. Θυσίες θα έχουμε. Άμα οι Γερμανοί καβαλήσουν στα Καλάβρυτα και κουβαλήσουν στρατό, θα χτενίσουν τα βουνά και θα μας αφανίσουν όλους...».

«Καπετάνιε, έπεσες θύμα. Κάποιοι θέλουν να σε παρασύρουν σε πράξη απάνθρωπη. Ξέρεις πόσα βαγόνια έχει αυτό το τραινό; Μονάχα ένα. Σ' ένα μικρό βαγονάκι, πόσοι Γερμανοί μπορούν να στριμωχτούν; Δώστε μου μόνο ένα τουφέκι να σου τους εξολοθρεύσω».

Ο άδολος λευίτης σταμάτησε, στύλωσε πάνω τα μάτια του και ξανάπε στον καπετάνιο:

«ένα μικρό βαγονάκι κι αυτό, όταν φθάνει στις γαλαρίες, περπατάει πιο σιγά κι απ' το γάιδαρο. Πώς είναι δυνατό να τολμήσουν οι Γερμανοί να φορτώσουν λόχους πάνω σ' αυτό το τραινάκι και να τους ξαπολύσουν σ' ολόκληρο το Χελμό;».

Ο καπετάνιος άκουγε με προσοχή όσα του ξετύλιγε μπροστά του ο παπάς, κρατούσε όμως μέσα του και επιφυλάξεις:

Αν είναι βαλτός; Αν κάτω από τα ράσα του κρύβεται ο πράκτορας;

Με ύφος τραχύ φώναξε δύο από τα παλικάρια του, και τα ρώτησε κοφτά:

- Πόσα βαγόνια έχει η αμαξοστοιχία του οδοντωτού;

Το ένα παλικάρι χαμογέλασε.

- Βαγόνια...; Μόνο ένα και αυτό μικρό.

- Τότε τι νόημα έχει να ανατινάξουμε τη γραμμή; Για να καταδικάσουμε στην πείνα και στο θάνατο τους Καλαβρυτινούς;

Κάτι ξαμόλησε, σαν βλαστήμια, γι' αυτούς που τον παρέσυραν.

Δώστε αμέσως σήμα, είπε, να σταματήσει η επιχείρηση ανατίναξης.

Και γύρισε προς τον παπά, τον κύτταξε από πάνω έως κάτω, και του είπε:

- Πήγαινε παπά μου. Δεν θα ανατιναχτεί ο οδοντωτός. Εγώ δεν ευνοώ τους παπάδες και τα λιβάνια, αλλά η παρουσία σου με εντυπωσίασε. Ο κόπος, που έκανες να φθάσεις εδώ πάνω, με έβαλε σε περίσκεψη. Και είδα ότι έχεις δίκαιο.

Ο καλοκάγαθος ιερέας σήκωσε τα μάτια προς τον Ουρανό για ικεσία, κι ενώ τα δάκρυά του κατέβαιναν βροχή μουσκεύοντας την ολοκάθαρη γενειάδα του, είπε ένα **“ευχαριστώ”**, στον καπετάν Βελουχιώτη και πήρε το δρόμο της επιστροφής.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Το μαθητικό οικοτροφείο
 (Ένα από τα πολλά ιδρύματα που έστησε στην εξορία)

(Τα τραπεζώματα των Αρχιερέων)

Η διδασκαλία αυτή που παρουσιάζουμε είναι παρμένη από τον «Διάλογο Παλλαδίου περί βίου Ιωάννου Χρυσόστομου», ένα βιβλίο που είναι η σημαντικότερη πηγή για τη ζωή του ιερού πατρός και βασίζεται στην προσωπική γνώση του συγγραφέα. **Παρουσιάζει λεπτομέρειες της ζωής του ι. Χρυσόστομου**, που για την πλειονότητα των σημερινών κληρικών και μάλιστα των επισκόπων αποτελούν ιδιορρυθμίες, ασκητικές υπερβολές, παρατραβηγμένες τακτικές, και γενικά πράγματα που έγιναν «τω καιρώ εκείνω», αλλά δεν μπορούν να έχουν σχέση με την εποχή μας και την ποιμαντική δραστηριότητα των κληρικών μας, η οποία εν πολλοίς σήμερα βασίζεται στα ακριβώς αντίθετα απ' όσα εφήρμοζε ο άγιος Χρυσόστομος.

Παραθέτουμε τη διδασκαλία αυτή, γιατί είναι κατ' εξοχήν βιβλική, θεοπνευστη, σταυρική. Είναι διδασκαλία που θίγει την γαστέρα μας, την κοιλιόδουλία μας, την τρυφληότητά μας. Δείχνει, πως και εμείς πρέπει να καταστούμε «επουράνιοι άνθρωποι και επίγειοι άγγελοι» και όχι μόνο οι άγιοι της Εκκλησίας μας.

Τους αγίους μας δεν αρκεί να τους θυμιατίζουμε μόνο, να τους προσκυνούμε, να ζητούμε τις πρεσβείες τους, να τους ανάβουμε κερί, αλλά να μιμούμαστε και την ζωή τους: λεπτομερώς και απαρεγκλίτως. Να γίνουμε εμείς οι ζωντανές εικόνες τους, τις οποίες να βλέπει ο κόσμος και να ανυψώνεται εις τον ουρανό, εις την αιωνιότητα, στα κάλλη του παραδείσου. **Εάν δεν εφαρμόσουμε τα όσα εκθέτουμε, τότε και εμείς κάνουμε ό,τι και οι διώκτες τους.** Τους εξορίζουμε από την ζωή μας και τους σκοτώνουμε στη θύμησή μας. Τυπικά και εξωτερικά τους τιμούμε, οσιαστικά και πραγματικά τους κατατρέχουμε.

Ας δούμε λοιπόν την διδασκαλία αυτή και ας βάλουμε τον άγιο Χρυσόστομο οδηγό στην εν Χριστώ ανακαίνισή μας. Βρίσκεται στα κεφάλαια 12^ο και 13^ο του «Διαλόγου του Παλλαδίου περί του βίου Ιωάννου Χρυσόστομου». Την παραθέτουμε σε ελεύθερη απόδοση και διασκευή.

Ποια ήταν η αιτία που έτρωγε μόνος ο ιερός πατήρ

Οι λόγοι που το έκανε αυτό είναι οι εξής: **α'**. Κρασί δεν έπινε λόγω ζάλης κεφαλιού· αλλά μόνο ποτό από τριαντάφυλλο σε μεγάλους καύσωνες.

β'. Το στομάχι του λόγω ασθeneίας ήταν περίεργο. Τα έτοιμα μαγειρεμένα φαγητά του ήταν άνοστα· ζητούσε απλά και απέρριπτα.

γ'. Λόγω εκκλησιαστικών φροντίδων ή λόγω συνεχούς ενασχολήσεώς του με την ερμηνεία δύσκολων χωρίων της Γραφής ξεχνούσε να φάγει. Παρέμενε άσιτος ή έτρωγε στα πεταχτά

δ'. Δεν ήθελε να υποκύπτει σε κοινωνικές συμβατικότητες και ψευτοευγένειες. «Φάτε πάτερ· μας προσβάλλετε. Κάντε αγάπη και πιέστε λίγο κρασί. Μην είσθε υπερήφανος και φαρισαίος». Και άλλα παρόμοια.

ε'. Ήταν υπερβολικά φειδωλός προς τους ανθρώπους της καλοπέραςης. **Θεωρούσε ιεροσυλία τη διάθεση χρημάτων για τραπέζια δημοσίων σχέσεων και κοινωνικών αναστροφών και όχι για τις ανάγκες των πτωχών.**

στ'. Πίστευε στην ισότητα των ανθρώπων και στην απόδοση τιμών εξ ίσου σ' όλους. Ή έπρεπε να κάνει τραπέζι σ' όλο το πλήθος της επισκοπής ή σε κανένα.

ζ'. Θυμόταν το ρητό των Πράξεων: «Ουκ αρεστόν εστίν ημάς καταλείψαντας τον λόγον του Θεού διακονείν τραπέζιαις, επισκέψασθε ούν, αδελφοί, άνδρας εξ υμών μαρτυρουμένους επτά, πλήρεις Πνεύματος αγίου και σοφίας, ούς καταστήσομεν επί της χρείας ταύτης· ημείς δε τη προσευχή και τη διακονία του λόγου προσκαρτερήσομεν» (Πραξ. 6,24). **Αν οι απόστολοι δεν επέτρεπαν στον εαυτό τους ούτε με τα τραπέζια των πτωχών ν' ασχολούνται εις βάρος του κηρύγματος και της προσευχής, πόσω μάλλον δεν επιτρέπεται στους διαδόχους τους ν' ασχολούνται με πρωτόκολλα κοσμικών τιμών και δημοσίων σχέσεων.**

Το αγωνιστικό άλογο, όταν δεν μπορεί να τρέξει, γυρίζει το μύλο. Ο έχων την διακονία του λόγου, όταν τεμπελιάσει ή είναι ανίκανος γι' αυτήν, προσπαθεί με τραπέζια να επιδράσει στους ανθρώπους. Και καλά αν αυτό το κάνει στους πτωχούς. Τότε τρέφει τον Χριστόν (πρβλ. Μαθθ. 25,35). Συνήθως όμως το κάνει σε πλουσίους και αξιωματούχους, για να το επαινέσουν, για να μη τον κατηγορούν ή να μη συγκροούνται μαζί του και για να τον καλούν και αυτοί με τη σειρά τους. «Κέρνα με να σε κερνώ, να περνούμε τον καιρό». Ξεχνούν όμως οι παρομοίως πράττοντες τον λόγο του Κυρίου: «Πλην ουαί υμίν τοις πλουσίοις, ότι απέχετε την παράκλησιν υμών. Ουαί υμίν οι εμπειλησμένοι, ότι πεινάσετε. Ουαί υμίν οι γελώντες νύν, ότι πενήθησθε και κλαύσετε. Ουαί όταν καλώς υμάς είπωσι πάντες οι άνθρωποι· κατά τα αυτά γαρ εποίουν τοις ψευδοπροφήταις οι πατέρες αυτών» (Λουκ. 6,2426).

Μα έτσι δεν καταργούμε την εντολή της φιλοξενίας;

Η φιλοξενία είναι μεγίστη αρετή. Μ' αυτήν ο Λώτ προσέλκυσε την ευλογία του Θεού και σώθηκε από την καταστροφή των Σοδόμων (πρβλ. Γεν. κεφ. 19ο).

Ο δε Αβραάμ με την φιλοξενία φιλοξένησε αγγέλους και απέκτησε γιο στα γηρατιά.

Γι' αυτό και ο Παύλος συμβουλεύει: «Η φιλαδελφία μενέτω, της φιλοξενίας μη επιλανθάνεσθε· δια ταύτης γαρ έλαθον τίνες ξενίσαντες αγγέλους» (Εβρ. 13,1).

Αυτός όμως που φιλοξενεί πρέπει να έχει φρόνηση του φιδιού και την ακεραιότητα του περιστεριού. Να υπακούει στο «Παντί τω αιτούντι σε, δίδου» (Λουκ. 6,30) αλλά και στο «Μη πάντα άνθρωπον εισάγαγε εις τον οίκον σου» (Σοφ. Σειρ. 11,20), για να μη δεχθείς λύκο αντί για πρόβατο ή αρκούδα αντί για βόδι και πάθεις ζημία αντί για κέρδος.

Όταν φιλοξενεί κάποιος πρέπει να εξετάξει·

α'. Εάν ο τόπος είναι έρημος και δεν υπάρχει άλλο κατάλυμα.

β'. Εάν μπορεί ν' ανέχεται ξένα ήθη ή και βλαπτικά γι' αυτόν και την πνευματικότητά του.

γ'. Να εξετάζει εάν ο φιλοξενούμενος είναι φτωχός ή πλούσιος, άρρωστος ή υγιής, ευσεβής ή ασεβής.

Ο Αβραάμ ούτε υπάτους φιλοξένησε ούτε στρατηγούς ούτε τους διάσημους άνδρες της οικουμένης, αλλά κατοικώντας σε έρημο τόπο υποδεχόταν τους τυχόν περαστικούς.

Και ο Λώτ δεχόταν τους ξένους, για να μη τους κακοποιήσουν σεξουαλικά με τις ανώμαλες ορέξεις τους οι Σοδομίτες.

Και ο Χριστός έθρεψε στην έρημο αυτούς που για μια μέρα ολόκληρη άκουγαν το κήρυγμά του, αφού μετέβησαν πεζοί στην

έρημο για ν' απολαύσουν της θείας διδασκαλίας του, παίρνοντας μαζί τους και ταιλαιπωρώντας τα παιδιά τους.

Ο **Χρυσόστομος** έμενε στην Κωνσταντινούπολη, με πληθώρα ξενοδοχείων, δυνατότητα φιλοξενίας, ευνομία και ασφάλεια. Δεν υπήρχαν οι αντίξοες συνθήκες που υπήρχαν στην περίπτωση του Λώτ, του Αβραάμ και του Χριστού μας.

Γιατί να εγκαταλείπει την διδασκαλία και να προσφέρει φιλοξενία; Διότι **ανώτερη από τη φιλοξενία είναι η διδασκαλία και ποιμαντική φροντίδα.** Η φιλοξενία ωφελεί τους συγχρόνους, ενώ η διδασκαλία τους μεταγενέστερους. Η πρώτη κερδίζει μόνο τους παρόντες, ενώ η δεύτερη και τους απόντες· τους παρόντες με το κήρυγμα, τους απόντες με τα συγγράμματα (ή τις κασσέτες ή τα βίντεο ή τα DVD σήμερα). Πιο εύκολο είναι να χορτάσει κανείς με φαγητό αυτόν που πεινά και μπορεί να το κάνει ο οποιοσδήποτε, πολύ δύσκολο όμως να χορτάσεις την ψυχή, να την φέρεις στην κατάνυξη και την μετάνοια, και αυτό δεν μπορεί να το κάνει ο τυχών αλλά ο χαρισματούχος. **Γι' αυτό ο προφήτης Αμώς απειλεί τους συγχρόνους του όχι με «λιμόν άρτου και ύδατος, αλλά λιμόν του ακούσαι τον λόγον του Κυρίου» (Αμώς 8,11).**

Κακά υλικά χορτασμού.

Η Εύα διώχτηκε από τον παράδεισο, όταν άκουσε το φίδι και έφαγε από το δένδρο. Ο Κάιν έκανε την αδελφοκτονία, αφού δοκίμασε πρώτος τις απαρχές δίνοντας τα πρωτεία στην δική του λαίμαργία. Τα παιδιά του Ιώβ βρήκαν τον θάνατο όταν έτρωγαν κ' έπιναν. Ο Ησαύ έχασε την ευλογία, όταν έγινε δούλος στην κοιλιά του. Ο Σαούλ έχασε την βασιλεία, όταν έφαγε παράνομα τα καλύτερα πρόβατα. Ο Ισραήλ εξόργισε τον Κύριο, όταν επιθυμούσε το τραπέζι της Αιγύπτου. Ο Οφνί και ο Φινεές, τα παιδιά του Ηλί, θανατώθηκαν την ίδια ώρα στον πόλεμο, γιατί άρπαζαν τα κρέατα που ήταν για θυσία. Και ο Ισραήλ «απελάκτισε» τον ευεργέτη του Κύριο όταν «ενεπλήσθη» και «ελιπάνθη» και «επαχύνθη» και «επλάτυνθη» (Δευτ. 32,15). Οι Σοδομίτες ασέληγαν παρά φύση όταν με αδιάκοπα συμπόσια αλλοίωσαν την κρίση τους.

Την διαρκή ενασχόληση με τα τραπέζια και τα συμπόσια ελέγχει ο Ησαΐας λέγοντας: **«Αλλοίμονο σ' εκείνους που σηκώνονται το πρωί και επιδιώκουν τα ποτά, που μένουν ως αργά το βράδυ, επειδή το κρασί θα τους κατακάψει. Γιατί μαζί με την κιθάρα και το ψαλτήρι πίνουν το κρασί, τα έργα όμως του Κυρίου δεν τα βλέπουν»** (Ησ. 5,1112). Ο δε πλούσιος έχασε τον παράδεισο από τα διαρκή συμπόσια, ενώ ο Λάζαρος τον κέρδισε τρώγοντας ψίχουλα.

Αγαθά λιπής και ασκητικής ζωής.

Ο Ενώχ μεταφέρθηκε ζωντανός από τον κόσμο στους ουρανούς με την πίστη του και όχι με συμπόσιο. Ο Νάεε διέσωσε το ανθρώπινο γένος με την πίστη του, όταν ο Θεός καθάριζε τον κόσμο από τ' αδιάκοπα συμπόσια και τα ακάθαρτα έργα. (Ο Χάμ, ο οποίος συνέχιζε τα συνήθη έργα των ανθρώπων μέσα στην Κιβωτό όπως είναι τα συζυγικά καθήκοντα, κατεκρίθη και είχε οικτρό τέλος· σημ. μεταφραστού). Ο Αβραάμ νίκησε τους πέντε βασιλείς των Σοδόμων με την πίστη και την δικαιοσύνη του παρά με τα φαγητά και τα ποτά.

Ένσταση· Ο Αβραάμ όμως προσέλκυσε το Θεό με το τραπέζι του.

Εξήγησα τις συνθήκες που φιλοξένησε

ο Αβραάμ τους τρεις αγγέλους. Ας μη βρίζουμε αυτά που έγιναν καλώς τον κατάλληλο καιρό και χρόνο. Ας μη μιμούμεθα επιπόλαια τις γραφές. Γιατί αν συνεχίσουμε έτσι, θα πούμε· Αφού γέννησε η παρθένος Μαρία, ας γεννήσουν και οι παρθένες που αφιερώθηκαν στο Θεό. (Αφού τεκνοποίησε η Θάμαρ με τον πεθερό της, ας το κάνουν και άλλοι. Αφού η Ραάβ η πόρνη συνεργάστηκε με τους εχθρούς του έθνους, ας το κάνουμε κ' εμείς κ.ο.κ. Υπάρχουν πράγματα στην αγία Γραφή που γίνονται μια φορά και η επανάληψη τους είναι αμαρτία· σημ. μεταφραστή).

Ας συνεχίσουμε όμως τα παραδείγματα των δικαίων.

Ο **Ιακώβ** απέσπασε τα του Λάβαν με την άσκηση και όχι με συμπόσια. Διότι λέγει· «Συνέβη να καίγομαι μαζί με την φωτιά και την παγωνιά της νύκτας και έφυγε από μένα ο ύπνος» (Γεν. 31,40) και δεν ζητούσε στην προσευχή του τίποτε περισσότερο από ψωμί και ρούχο λέγοντας· «Εάν μου δώσεις ψωμί να φάω και ρούχο να ντυθώ, απ' αυτά που θα μου δώσεις θα σου προσφέρω το ένα δέκατο» (ένθ. ανωτ. 28,2022).

Ο **Μωυσής** τι τραπέζια έκανε και τι ποτά κερνούσε όταν ανέβαινε στο Σινά, όταν έβγαζε από την πέτρα νερό και έριχνε τροφή εξ ουρανού στις χιλιάδες των Ιουδαίων που διοικούσε; Βάσταξε τις πλάκες του νόμου και όχι εντόσθια χοίρων και κότες από την Φάσιδα και ψάρια από το πέλαγος και διαφανείς φιάλες κρασί από την Τύρο.

Ο **Σαμουήλ** με τραπέζια απεμάκρυνε τα είδωλα ή με τον λόγο; (Α' Βασ. 7,34, 1517).

Ο **Δαυίδ** πότε έσπησε τραπέζι τρυφής, αυτός που έλεγε ότι «σποδόν ωσει άρτον έφαγον, και το πόμα μου μετά κλαυθμού εκίρων»· (Ψαλμ. 101,10).

Ο **Ηλίας**, ο δημιουργός της αναγκαστικής οικουμενικής νηστείας με την οποία καθάρισε τον Ισραήλ, **τι τραπέζια έκανε, αυτός που για τραπεζοκόμους είχε τα κοράκια;**

Ο **Δανιήλ**, ο γίγαντας της αρετής και προφήτης, αρνήθηκε την τράπεζα του βασιλέως και ευκαίρως ακαίρως ενήστευε· αυτός που στόμωσε τα λιοντάρια και έπεισε τον βασιλιά ν' απαρνηθεί τους ειδωλολατρικούς θεούς, τι τραπέζια έκανε;

Ο **Ιωάννης ο Πρόδρομος** που έτρωγε μέλι και ακρίδες και ντυνόταν όπως οι καμήλες, τι τραπέζια έκανε; Όχι μόνο δεν φίλευε κανένα, αλλά τους κεντούσε την συνειδηση με τον πικρό, σκληρό και ελεγκτικό του λόγο.

Ο **Παύλος** τι τραπέζια έκανε ή σε τι τραπέζια λάμβανε μέρος, αυτός που είπε «Δεν θα φάω κρέας καθόλου για να μη σκανδαλίσω τον αδελφό μου»; (Α' Κορ. 8,13). Τι γράφει στον **Τιμόθεο**, «Πρόσχε» τη της τραπέζης φιλοτιμία ή «τη αναγνώσει, τη παρακλήσει, τη διδασκαλία»; (Α' Τιμ.4,13). Και στην Β' προς Τιμόθεον συμπληρώνει· «Κήρυξον τον λόγον, επίστηθι ευκαίρως ακαίρως, έλεγξον, επιτίμησον, παρακάλεσον, εν πάση μακροθυμία και διδαχή» (Β' Τιμ. 4,2).

Πουθενά δεν μιλάει για τραπέζια και κεράσματα. Και τι θυμίζει στον Τιμόθεο, τα συμπόσια και τις ευτυχίες που δεν είχε ποτέ, ή τα βάσανα και τις θλίψεις που αντιμετώπισε στο Ικόνιο στα Λύστρα και αλλού; (βλ. Β' Τιμ. 3,1012). Συγχρόνως δε του υπενθυμίζει, ότι αυτοί που θέλουν να ζουν ευσεβώς εν Χριστώ Ιησού δεν θα τους καλούν σε τραπέζια, αλλά θα τους διώκουν. Και στον Τίτο δεν γράφει για φαγητά και ποτά, αλλά για ελέγχους και διδασκαλία, για προσωπι-

Ομιλίες στο βιβλίο της Αποκάλυψης του Αγ. Ιωάννου του Θεολόγου από το μακαριστό γέροντα π. Αθανάσιο Μυτιληναίο.

Ερμηνεία εις την Αποκάλυψη, 3η συνέχεια από την 18η Ομιλία 22/3/1981

«Οὐ βάλλω ἐφ' ὑμᾶς ἄλλο θάρος· πλὴν ὃ ἔχετε κρατήσατε ἄχρις οὗ ἂν ἦξω» (Δέν θά σᾶς ἐπιβάλλω ἄλλο θάρος· κρατήσατε ὁμῶς ἐκεῖνο πού ἔχετε, ἕως ὅτου ξανάρθω) (Απ. 2, 24-25)

Θά τό πῶ μέ πιό ἀπλά λόγια, γιά νά σᾶς τυπωθῆ:

Στήν Ἁγιογραφία; Τί νά βγάλης; τί νά βάλῃς; Ἐκφράζει τόν Χριστόν Ἀτόφιον! Στούς ἱεροῦς Κανόνες; Τό ἴδιο. Στά Δόγματα; Τό ἴδιο. Στή Θεία Λειτουργία;... Ὅλα αὐτά ἐκφράζουν τόν Ἐνα Χριστόν Ἀτόφιον, Ἀνόθευτον, Ἀκέραιον ὅπως τόν παρουσιάζει ἡ Ἁγία Γραφή. Γιατί ὅλα αὐτά πού σᾶς εἶπα προηγουμένως εἶναι ἐκφρασις· ἐκφρασις καί ἐρμηνεία τῆς Ἁγίας Γραφῆς· τοῦ ἑνός καί μόνου Χριστοῦ.

Ὅταν, ὁμῶς, ἐπιμένουν αὐτοί πού ἐπιμένουν νά ἀνανεωθῆ ἡ Ἐκκλησία, νά ἀνανεωθῆ ὁ Χριστός, τό Εὐαγγέλιον καί ἡ Παράδοσις, λέγοντες ὅτι ἔχει γεράσει ὁ Χριστιανισμός, θά εἶχαμε νά τοὺς ἀπαντήσουμε ὅτι δέν γέρασε ὁ Χριστιανισμός οὔτε ὁ Χριστός· οἱ Χριστιανοί μαράζωσαν! οἱ Πιστοί μαράζωσαν! Τό γιατί εἶναι ἕνα ἄλλο θέμα. Κι ὅταν μαραζώνῃ κανεῖς, τότε νομίζει πῶς φταίει αὐτό πού εἶναι ἔξω ἀπό αὐτόν. Φταίει, ὁμῶς, κάτι πού εἶναι μέσα σ' αὐτόν. Ἐμεῖς φταίμε, ἀγαπητοί μου· δέν φταίει ὁ Χριστιανισμός. Αὐτός δέν χρειάζεται ἀναγέννησι· ἐμεῖς χρειάζομαστε ἀναγέννησι!

Ὅταν, συνελπίως, θά ἐπιθυμούσαμε μία ἀνανέωσι, αὐτή δέν θάπρεπε νά ἦτο ἄλλη ἀπό τήν ἀναγέννησι τῶν Χριστιανῶν καί ὄχι τῆς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας! Καί αὐτή ἡ ἀναγέννησις ἐπιτυγχάνεται μόνον ὅταν ἀποδεχθοῦμε τήν Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας μας ἀκεραία, ἀνόθευτον, χωρίς περιτομές, χωρίς ἀρκτηρισμούς, χωρίς ἐκσυγχρονίσεις.

Γι' αὐτό ἀγωνίζεται ἡ Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία, μέσα στοὺς αἰῶνες, δέν στάθηκε στενοκέφαλη. Οἱ Πατέρες δέν ἦσαν στενοκέφαλοι, ὅταν ἠγωνίζοντο νά διατηρήσουν ἀκεραία καί ἀνόθευτον τήν Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας, γιατί ἤξεραν πολύ καλά ὅτι ἀπό αὐτήν τήν ἀκεραία Παράδοσι θά προέλθῃ καί ἡ πραγματική σωτηρία. Μάλιστα, ὅσες φορές στήν

ἐποχή μας ἔγιναν προσπάθειες ἀνανεώσεως μερικῶν πραγμάτων, δέν κατέληξαν παρά σέ μία γελοιοποίηση. Κι ἐδῶ στήν Ἑλλάδα γίνονται κάτι πειραματικές ἀποπειρες—στήν Εὐρώπη πολύ περισσότερες—, καί διαβάζομε στίς ἐφημερίδες καί τραβᾶμε τό μαλλιά μας!

Λένε—ἔτσι, ἐν παρόδῳ— σάν ἕνα παράδειγμα—: «Ἡ Λειτουργία ὅπως προσφέρεται εἶναι ἀκατανόητη, δύσκολη. Σήμερα, δέν μιλάει στίς καρδιές τῶν νέων. Τί μιλάει στίς καρδιές τῶν νέων; Ἡ pop μουσική. Θά βάλομε pop μουσική, λοιπόν».

Ἐβαλαν pop μουσική, κιθάρες καί λοιπά. Ὅπως ἀκριβῶς πᾶμε σ' ἕνα θέατρο ἐπιθεωρήσεων—ἐλαφρῶ θέατρο— καί βλέπομε ἐκεῖ ἀπάνω στήν σκηνή τούς τραγουδιστάδες μέ τίς κιθάρες τίς ηλεκτρικές καί δέν ξέρω τί ἄλλο. Βέβαια ἡ νεολαία «πατεῖς με πατώ σε»! Ἀλλά ἐπειδή ὅλα αὐτά τᾶ βρίσκουν καί ἔξω, καί τόσο πλούσια μάλιστα, δέν ξαναπατοῦν μετά πιά.

Ἄν καί τό κριτήριο εἶναι τό ἐξῆς: Ὁρᾶσι· ἔφερές τόν κόσμο μέσα στήν Ἐκκλησία. Ξέρεις ποῦ τόν ἔφερές; Τί εἶναι ἡ Ἐκκλησία; τέσσερα ντουβάρια;... Ἐκκλησία εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ· δέν εἶναι τᾶ τέσσερα ντουβάρια! Ἐνσωματώσες αὐτόν τόν κόσμο μέσα στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ; Ἐνσωματώνω τούς ἀνθρώπους μέσα στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ θά πῆ «τό ἐκκλησιαστικοποιῶ», δηλαδή «τό σώζω». Μέ τή μουσική αὐτή ἔσωσης τούς ἀνθρώπους;

Τί νά ποῦμε καί γιά τό κήρυγμα! Καί στό ραδιόφωνο ἀκόμα ἴσως ἀκούσατε νά λέγονται κάτι πράγματα φοβερὰ καί γλυκανάλατα! Καλύτερα, ἄστε γιά τό κήρυγμα! Ἄστε!...

Καί γιατί ὅλα αὐτά τᾶ πειράματα; Δῆθεν, γιά νά προσελκύσουμε τόν κόσμο!... Τό ἀποτέλεσμα, ἀγαπητοί μου, ὅλων αὐτῶν εἶναι ἡ γελοιοποίηση καί στό τέλος, ἡ γελοιοποίηση τῆς Πίστεως, χωρίς καλά-καλά νά τό καταλαβαίνωμε! Αὐτό εἶναι τό ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς μανίας τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ κάποιων πραγμάτων πού δέν ἐκσυγχρονίζονται. Υπάρχουν στοιχειώδη πράγματα, τᾶ ὀποῖα, ναι, μποροῦν νά παίρουν τήν μορφή τῆς ἐποχῆς των. Δέν μποροῦμε, ὁμῶς, νά γενικεύομε τόν ἐκσυγχρονισμό σέ ὅλα τᾶ τῆς

Ἐκκλησίας. Αὐτό εἶναι πολύ στοιχειῶδες καί αὐτονόητο.

Ἐάν κάποτε ὁ ναός ἐκτίζετο μέ κάποια ὑλικά, καί τώρα τόν κτίζομε μέ ἄλλα ὑλικά, ἢ ἐάν κάποτε εἶχαμε στόν ναό κεριά καί τώρα βάζομε ἠλεκτρικά φῶτα, αὐτός ὁ ἐκσυγχρονισμός δέν ἔχει τίποτα τό μεμπτό. Ἐάν, τώρα, βάλομε pop μουσική μέσα καί ἄλλα πολλά πράγματα, θά καταστήσομε ὅπως δυστυχῶς κάποιες ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες τοῦ ἐξωτερικοῦ, πού ἔχουν πάθει μεγάλη φθορά. Λίγοι μόνο ὀρθόδοξοι κληρικοί κρατᾶνε, καί πολύ καλά μάλιστα. Ἐκεῖ, λοιπόν, ὅπου ἀπό πάνω εἶναι ναός καί ἀπό κάτω εἶναι αἶθουσα χοροῦ, στά σκοτεινά, ἀνεβαίνουν οἱ νεαροί καί οἱ νεαρές μέσα στόν ναό, πού εἶναι βέβαια ἀδειοί τήν ὥρα πού γίνεται ἡ διασκέδασι κάτω στήν αἶθουσα, καί ἐκεῖ ἐπιδίδονται σέ ὅ,τι ἐπιδίδονται, ἐκεῖνοι πού συνήθως εἶναι θαμώνες τῶν κέντρων διασκέδασεως καί τῶν parties!... Καί ὅλα αὐτά, μέ σκοπό νά προσελκύσουμε τούς νέους μας, ὥστε οἱ ἐκκλησιές μας νά γεμίζουν μέ κόσμο!... Ἀδιανοήτο! Αὐτός πρέπει νά νᾶναι ὁ σκοπός μας;... Αὐτό πού πρέπει νά μετράῃ, αὐτό πού πρέπει νά ζυγίζῃ, εἶναι τό ἐάν οἱ ἀνθρώποι μας σώζονται ἢ δέν σώζονται.

Ὁ Κωνσταντῖνος Παπαρηγόπουλος, αὐτός ὁ ἱστορικός μας, ἔλεγε τό ἐξῆς: «Ἐνῶ ὅλα τᾶ ἔθνη ἔχουν ἀνάγκη, διά νά προσδεύσουν, νά κυττάζον ἐμπρός, τό ἑλληνικόν ἔθνος, διά νά προσδεύσῃ, πρέπει νά κυττάζῃ ὀπίσω». Τί ἐννοοῦσε, ὅταν ἔλεγε «τό ἑλληνικόν ἔθνος πρέπει νά κυττάζῃ ὀπίσω»; Γιατί θά ἤθελα νά περιορίσω λίγο τᾶ πράγματα στό δικό μας χῶρο, ἐδῶ, στή γειτονιά μας.

Μ' αὐτή τή φράσι, ἐννοῦσε ὅτι τό ἑλληνικόν ἔθνος πρέπει νά στρέφεται πίσω, πρὸς τίς πηγές του, πρὸς τίς ρίζες του, πρὸς τήν ἱστορία του.

Βλέπετε πόσος ἀγῶνας γίνεται, γιά νά καταστρέψομε τίς ρίζες μας, νά καταστρέψομε τήν ἱστορία μας; Βλέπετε πόση προσπάθεια γίνεται στήν ἐποχή μας; Κι ὁμῶς ἄμα ἀποκοποῦμε ἀπό τίς ρίζες μας, θά ξεραθοῦμε· δέν θά προκόψομε. Μή μέ χαρακτηρίσετε ὡς ἀδιόρθωτα καί ἀθεράπευτα συντηρητικόν· αὐτή εἶναι ἡ πραγματικότης. Ἐγώ, πού

σᾶς μιλάω, δέν εἶμαι οὔτε προοδευτικός οὔτε συντηρητικός. Δέν εἶμαι τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά. Βλέπω τήν πραγματικότητα· τίποτ' ἄλλο! Ὅταν βλέπῃ κανεῖς τίς ἐπιπτώσεις, δέν βγάζει συμπεράσματα; Εἶναι τόσο ἀπλοῦν.

Ἔτσι, λοιπόν, τό ἴδιο πράγμα συμβαίνει καί μέ τήν Ἐκκλησία. Γιά νά ἀνανεωθῆ, πρέπει νά στρέφεται πρὸς τοὺς θησαυρούς τῆς· πρὸς τᾶ παραδεδομένα· πρὸς τίς πηγές τῆς. Ἐκεῖ πρέπει νά στρέφεται ἡ Ἐκκλησία· στοὺς Πατέρες τῆς· κι ἀπό 'κεῖ θά πάρῃ ἐκεῖνο τό γνήσιο, τό σωστό, γιά νά ἀνανεωθῆ.

Ἔτσι, θά λέγαμε, «ἀνανέωσις» δέν σημαίνει «κατάρνησις ἢ ἀλλοίωσις» κάθε προηγουμένου πράγματος καί ἀνάπτυξις νέων θεολογικῶν θεωριῶν—Πολλές φορές, θέλομε νά βροῦμε νέα σχήματα στά κηρύγματά μας, νέες ιδέες στήν ποιμαντική μας—, ἀλλά «ἀνανέωσις» εἶναι ἡ ἀναζήτησις καί ἡ θεολόγησις καί ἡ ἀξιοποίηση τοῦ ὑπάρχοντος ὑλικοῦ». Νά ἀνακαλύψομε, νά ἐμβαθύνωμε καί νά προσφέρωμε ἀναλλοίωτο αὐτό τό ὑλικό πού ὑπάρχει, πού εἶναι κατατεθειμένο, αὐτόν τόν λησμονημένο θησαυρόν. Αὐτό θά πῆ «ἀνανέωσις»!

Ἄν τό θέλετε, ἔχει γίνει ἕνα πείραμα ἀπό τοὺς Ὀρθόδοξους Ρώσους τῆς διασποράς. Οἱ μορφωμένοι, οἱ διανοούμενοι αὐτοί, ὅταν ἐφυγαν ἀπό τή Ρωσία, δημιούργησαν σχολές, ἰνστιτούτα, ἔγραψαν βιβλία καί λουτὰ. Δέν ἔκαναν τίποτα ἄλλο, παρά πῆραν τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας καί τοὺς παρουσίασαν. Αὐτό θεωρήθηκε κάτι τό καταπληκτικό. Ὁ Βλαδίμηρος Λόσκι ἔγραψε τήν «Μυστική Θεολογία τῆς ἀνατολικῆς ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας», αὐτό τό θαυμάσιο βιβλίο. Ἐχει μεταφρασθῆ στά ἑλληνικά. Τό συνιστῶ σέ ὅσους μπορεῖτε νά τό διαβάσετε. Θαυμάσιο βιβλίο. Θά ιδεῖτε στή βιβλιογραφία του ὅτι ἀναφέρονται ὁ ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος, ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον, καί ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής. Πρόπαντός ὁ ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος, ὁ ἀσκητής. Ὅταν τό παρουσίασε αὐτό ὁ Βλαδίμηρος Λόσκι στήν Γαλλία, στό Παρίσι, ὅπου τό ἐξέδωκε στά γαλλικά, ἡ Εὐρώπη ἔμεινε κατὰπληκτη καί εἶπε: «Αὐτή λουτὸν εἶναι ἡ

+ π. Αθ. Μυτιληναίος

Ὁρθοδοξία; Αὐτή εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία;...».

Ἔ, αὐτή εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία! Τό ὑλικό, πού ἦταν κατατεθειμένο, τό βγάλαμε ἀπό τήν ἀφάνεια, τό δουλέψαμε καί τό προσφέραμε· αὐτό, τό κατατεθειμένο ὑλικό· τίς ἀποφάσεις τῶν Συνόδων, τᾶ λόγια τῶν Πατέρων, τήν Ἁγία Γραφή ἐρμηνευμένη ἀπὸ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Αὐτό· ὄχι ἄλλο. Γυαλίζει, ἐκπλήσσει! Ἀρκεῖ νά προσφερθῆ ἀπόφιο, καθαρὸ, χωρίς νοθεῖες, ἀπερίτμητο καί ἀκέραιο.

Πρέπει νά σᾶς πῶ ἀκόμη ὅτι αὐτή ἡ ἀνανέωσις, ὅπως τήν ἐννοοῦν οἱ κοσμικῶς φρονούντες, ἔχει τρομερές συνέπειες. Προηγουμένως, σᾶς ἀνέφερα μία περίπτωση, ἀλλά θά ἤθελα νά σᾶς πῶ καί τό ἐξῆς: Ὅταν ἀρχίσωμε νά προβαίνωμε σέ ἀνανέωσις, εἴτε περικοπᾶς καί ἀναθεωρήσεις, τότε ἀρχίζομε νά χάνωμε τᾶ μέτρα καί τᾶ κριτήρια τῆς ἀληθείας· τότε, ἔχομε καί μία ταχεῖα πτώσις εἰς τήν ἐκκοσμίκευσι.

Ἐπίσης, ὑπάρχει καί μία ἄλλη θεωρία ἡ λεγομένη «περιπτωτική ἠθική». Αὐτή εἶναι ἕνα εἶδος διαλεκτικῆς, πού συμβαίνει στόν χῶρο τῆς Πίστεως. Δηλαδή: «Ἐσύ ἔχεις τήν ἄποψί σου, ἐγώ ἔχω τήν ἄποψί μου. Ἔ, τίς κουβεντιάζομε καί βγάζομε μία καινούργια ἄποψι». Αὐτή ἡ καινούργια πάλι γίνεται θέσις, προχωράει σέ μίαν ἄρσι, ἔχομε μία σύνθεσι καί οὕτω καθ' ἑξῆς. —Γνωρίζετε τήν μέθοδο τῆς διαλεκτικῆς. Αὐτήν τήν διαδικασία τῆς διαλεκτικῆς ἀκολουθοῦν συνήθως κατὰ τήν ἀνανέωσι καί κατὰ τό φρεσκάρισμα δῆθεν τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Πίστεως. Σᾶς εἶπα, ὁμῶς, ὅτι ἔχομε ταχυτάτην, κατακόρυφον πτώσις ἀπωλείας μέτρων καί κριτηρίων.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ 82^{ον}

Ἡ ἐφημερίδα μας σε συνέχεις
θα δημοσιεύει τήν «Ὁρθόδοξη Δογματική»
προς ἐδραίωση τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως μας

Α' ΘΕΟΛΟΓΙΑ (ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

ἐκκλ/κος συνήγορος, ἐπίτιμος πρόεδρος ἐφημ. κληροῦ Ἑλλάδος

τοῦ πρεσβυτέρου

Ευστάθιου Κολλᾶ Ὁρθόδοξος Θεολόγος,
ἐκκλ/κος συνήγορος, ἐπίτιμος πρόεδρος ἐφημ. κληροῦ Ἑλλάδος

Οἱ διάφορες Χριστολογίες

Τό Ἔργον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: Ὁ Κύριος ἐπράξε ὅ,τι ἴπο (= ἀνάλογα μέ ὅ,τι ἴπο) καί τό ἔργον Του φανερώνει τι ἴπο. Μεθοδικά μόνον διακρίνομε τό ἔργον καί τό Πρόσωπον τοῦ Κυρίου. Ἀπό τό ἔργο Του θα γνωρίσομε ποῖος ἴπο ὁ Χριστός. Διότι καί ἡ Γραφή ομιλεῖ περισσότερο περί τοῦ ἔργου Του παρά περί τοῦ Προσώπου Του. Ὅμως τό ἔργον τοῦ Χριστοῦ ἐκφράζει τό Πρόσωπόν Του καί τανάπαλι (= ἀντίστροφα).

Ἐχομε δύο ὄψεις θεωρήσεως τοῦ ἔργου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: Α) Ἀπό ἐποψη παγκοσμίου ἱστορίας: Τό ἔργο τοῦ Κυρίου εἶχε μέγιστες ἐπιδράσεις ἐνδοκοσμικές. Ἐφερε πολλές μεταβολές στήν ἱστορία, ὡς μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ. Β) Ἐξ ἐπόψεως θρησκευτικῆς: Τό ἔργο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι μόνον ἐνδοκοσμικόν. Πρω-

τίστως τούτο ἔχει σχέση μέ τόν Θεό. Κατά βάση, ὅ,τι ἐπεδίωκε ὁ Κύριος, ἴπο νά συνδέσει ὀρθῶς τόν ἀνθρώπον μέ τόν Θεό καί ἐκ τῆς σχέσεως αὐτῆς νά κατανοήσουν οἱ ἀνθρώποι πῶς πρέπει νά σχετίζονται μεταξύ τους. Για τούτο ὁ Κύριος εἶναι καί Μεσίτης. Θέλει νά φέρῃ τόν ἀνθρώπο μπροστά στόν Θεό. Ἀπό τήν στάση δε τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τόν Θεόν κρίνεται ὁ ἀνθρώπος σέ σχέση μέ τόν Θεό.

Τό ἐφάπαξ (= μία γιά πάντα) «... τούτο γαρ ἐποίησεν ἐφάπαξ εαυτόν ἀνενέγκας» (Ἐβρ. 7, 27), σημαίνει τό τέλειον, τό ἀναντικατάστατον τῆς σωτηρίας. Τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι μόνον ἱστορικόν, ἀλλά τό γεγονός. Τό ὅτι δια τοῦ θανάτου Του μας ἔσωσε ἀνάγεται (= ἀναφέρεται) στήν πίστη, αντικειμενικά εἶναι ἀναπόδεικτον. Δέν ὑπάρχει κανένας μάρτυρας. Οὔτε μπορεῖ

κανένας νά ἀποδείξει, ὅτι ὁ Κύριος ἐσταυρώθηκε γιά μας οὔτε λογικῶς οὔτε διαπίστεως. Γίνεται μόνον ἀποδεκτόν—παραδεκτόν δια τῆς πίστεως.

Τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι μόνον γεγονός παρελθόντος, ὅπως ὅλα τα γεγονότα τῆς ἱστορίας, τα ὁποῖα γίνονται δια τῆς ἀναμνήσεως γνωστά. Τό ἔργον τοῦ Κυρίου εἶναι ἔργον τοῦ παρόντος. Ἀπευθύνεται καί ἀφορᾶ κάθε ἀνθρώπο ἀμέσως. Ὁ ἀνθρώπος δέν σχετίζεται μέ τό Κύριον δια ἀναμνήσεως, ἀλλά δια προσωπικῆς σχέσεως μαζί Του. Ἡ Ἐκκλησία ζεῖ μέ τόν Χριστό ὡς παρόντα καί ζώντα. Τό ἔργο αὐτό, τήν στιγμή κατὰ τήν ὁποῖαν τό ζεῖ κανεῖς, εἶναι γι' αὐτόν παρόν.

Οἱ Τίτλοι τοῦ Χριστοῦ ἀναφέρονται στο Ἔργον Του:

Α. Χριστός: Ὁ κερχομένος ἀπό τόν Θεό.

Ὅπου Χριστός ἐκεῖ ὁ Θεός Πατήρ. Τό ὄνομα δηλώνει λυτρωτική ιδιότητα. Δια τοῦ Υἱοῦ Του ὁ Πατήρ εγκαθιστά τήν κυριαρχίαν Του στόν κόσμο. Εγκαθίσταται ὁ Θεός Κάτω, γιά νά ἀναβιάσει τοὺς Κάτω Ἄνω.

Β. Υἱός Θεοῦ, Κύριος Ἐμμανουήλ (= ὁ ἐστι μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, Ματθ. 1, 23), κλπ: Ὅλα ἔχουν λυτρωτικό χαρακτήρα καί σχετίζονται πρὸς τό ἔργον καί τό Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ παραδοσιακή Δογματική ἐξετάζει τό ἔργον τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ τρεῖς ὄψεις: α) Προφητική, β) Ἀρχιερατική, γ) Βασιλική. Στήν Παλαιά Διαθήκη τα τρία αξιώματα εἶναι τρία διάφορα Θεῖα Πρόσωπα, ἐδῶ ἕνα καί τό αὐτόν Πρόσωπον, ὁ Χριστός, ἐνσαρκώνει ὅλα αὐτά.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

συνέχεια από την 4η σελίδα

ΟΙ ΜΑΥΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ. Πόση ήταν! Πόση εμεινε! Και τι απόχινε...

Στην συγκλονιστική αποχαιρετιστήρια ομιλία του – εντολή δικτατόρων διεκόπη – που έκανε στο Μητροπολιτικό Ναό των Αθηνών στις 9 Δεκεμβρίου, περιγράφει με σαφήνεια την πολεμική που δέχθηκε, λέγοντας:

«Ότε το 1967 ανελαμβάνομεν τας ευθύνες της Αρχιεπισκοπίας υπήρξαν ωρισμένα αήματα του λαού δια την Εκκλησίαν... ένα από τα θέματα αυτά, το κυριώτερον, ήτο η κάθαρσις του ιερού κλήρου. Αυτή απέτελε το πάγκοινον και επιτακτικόν αίτημα... Ήτο φυσικόν, η τάξις των πολεμίων να πληθύνεται συνεχώς από εκείνους, οι οποίοι επλήττοντο από τα μέτρα, τα οποία έπρεπε να ληφθούν δια την παντοειδή εξυγιάνσιν της Εκκλησίας...

Επίσης προσετέθησαν εις τας τάξεις των πολεμίων όσοι έχασαν τας θέσεις των, όχι διότι ο Αρχιεπίσκοπος είχε κάτι το προσωπικόν εναντίον των, αλλά διότι ούτοι δεν ήτο δυνατόν να επιτελέσουν καλώς το καθήκον των.

Άλλοι οι οποίοι προσετέθησαν εις τους πολεμίους και αυτοί είναι οι περισσότεροι, είναι όσοι επλήγησαν οικονομικώς, των οποίων δηλαδή εθίγησαν τεράστια οικονομικά συμφέροντα με την προσπάθειαν της περισυλλογής και της τιμίας διαχειρίσεως της περιουσίας της Εκκλησίας μας.

Τας τάξεις των ανπίλων επύκνωσαν και άλλα σκοτεινά δυνάμεις, αι οποίαι κατέχουν πολύ κεντρικάς και υψηλάς θέσεις, και αι οποίαι επ' ουδενί λόγω ούτε ήθελαν ούτε θέλουν να ίδουν την Εκκλησίαν να στέκεται υψηλά, να έχη δύναμιν και να είναι σεβαστή από όλους.

Τέλος, εις τους φανατικούς εναντίον μας πολεμίους προσετέθησαν και άλλοι εκ λόγων οι οποίοι αναφέρονται εις την πολικίαν... Ο Αρχιεπίσκοπος, όπως πρέπει να εργάζεται και ο κάθε Αρχιεπίσκοπος, ειργάζεται δια την Εκκλησίαν. Δια την Εκκλησίαν και δι' αυτής δια το Έθνος. Αυτή είναι η αποστολή του κάθε Αρχιεπισκόπου... Διότι και ο Αρχιεπίσκοπος και οι λοιποί εκκλησιαστικοί ηγέται είναι ποιμένες, ποιμένες όλων των Ελλήνων...».

Ο Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος Α΄ δεν ανήκε σε λέσχεις εκκλησιαστικής ή κοινωνικής σκοπιμότητας, δεν υποτασσόταν στους εκβιασμούς της κοσμικής εξουσίας, δεν άπλωνε το χέρι για να δρέψει τους καρπούς «άκρατης δημοσιότητας» και της εξαγορασμένης «δημοτικότητας», ήταν ένα καθαρό, αλάξευτο μέταλλο, αποκομμένο από το μεταλλείο της Πατερικής αγιότητας, και άφηγε – παντού και πάντοτε – τη σιλπνή λάμψη και τον εναρμόνιο ήχο της ανόθευτης αρχιερωσύνης του. Η ανοιχτή, διάφανη καρδιά του κατέθετε πάντοτε έντιμο λόγο και μπροστά στο θρόνο του Θεού και μικροστά στην αγαπημένη του εκκλησιαστική οικογένεια.

Ο ΔΙΑΛΥΜΕΝΟΣ Ο.Δ.Ε.Π.

Θα γυρίσουμε σελίδα και θα αναζητήσουμε τον αγώνα που έδωσε για την αξιοποίηση της Εκκλησιαστικής περιουσίας που αποτελεί έναν άθλο στην εξάχρονη ποιμαντορία του. Η παρουσίαση αυτή απαιτεί άνεση δημοσιογραφικού χώρου και καταβολή άμετρου κόπου. Πώς να σμικρύνεις την ατέρμονη έμπνευση, που έδινε ανάσα στους σχεδιαστές του; Πώς να ακουμπήσεις στις κατάμεστες σελίδες με εκχύλισμα της φλογισμένης καρδιάς του και βιαστικά να τις προσπεράσεις ή ν' αποσύρεις;

Θα προσπαθήσω να συνθέσω με αδρές γραμμές την ιστορική αφήγηση, γιατί θεωρώ χρέος να υπογραμμίσω κάποιες παραμέτρους που τις λησμόνησαν ή σκόπημα τις αγνόησαν και τις «αγνοούν» μέχρι σήμερα για να σβήσουν το τεράστιο έργο του.

Για την καλή οργάνωση και αξιοποίηση της νεκρής εκκλησιαστικής περιουσίας πρώτη προϋπόθεση του αρχιεπισκόπου ήταν να υπάρξουν κατάλληλα πρόσωπα, εννοώντας, όχι να είναι απλώς «καλοί και αγαθοί» άνθρωποι, αλλά,

εκτός από εντιμότητα, να διαθέτουν και εξαιρετικές ικανότητες, ειδικές γνώσεις, πλούσια ειδική εμπειρία, ως και αγάπη και αφοσίωση προς την Εκκλησία. Διότι το υπάρχουν προσωπικό, εξ απόψεως προϋποθέσεων και προσόντων, ήταν ακατάλληλο επειδή η επιλογή γίνονταν, κατά κανόνα, από προσωπικές εισηγήσεις οι οποίες ήταν εντελώς άσχετοι για την εκπλήρωση του σκοπού του Οργανισμού. Και όπως ήταν φυσικό, ήταν αδύνατο να επιτελέσουν το σκοπό για τον οποίο προσλαμβάνονταν. Και γίνονταν αντιληπτό όταν έβλεπες σε πόλεις οικήματα ερειπωμένα ή οικόπεδα εγκαταλειμμένα λες και ήταν «χωρίς νοικοκύρη». Ο ΟΔΕΠ ξυπνούσε, που και που, από την νάρκωση – κι' αυτό όταν πληροφορούνταν για κάποιον καταπατητή – και τότε άρχιζε δικαστικούς αγώνες κι αφού τους κέρδιζε πάλι τα εγκατέλειπε για ν' αρχίσει νέος κύκλος καταπατήσεων.

Από την πρώτη στιγμή είδε το πρόβλημα και θέλησε να το θεραπεύσει. Έτσι το 1968 έκανε πρόσκληση προς όλους τους καταπατητές να υποβάλλουν αίτηση για την τακτοποίησή τους με τη διαδικασία του συμβιβασμού, και τότε υπεβλήθησαν πάνω από δύο χιλιάδες αιτήσεις.

Από τη στιγμή που ανέβηκε τις βαθμίδες της αρχιεπισκοπής ρίχτηκε στη δουλειά. Και σαν να ήταν ο τελευταίος εργάτης της Εκκλησίας ξεκαθάρισε τα πιο μεγάλα και δύσκολα θέματα. Τέλος χωρίς να υπολογίσει κόπους και αντιδράσεις, φοβέρες και δολιότητες προχώρησε να βρει λύσεις και να τις εφαρμόσει.

Άπλωσε το βλέμμα του στο βάθος του ορίζοντα και αναζήτησε τρόπους και μεθόδους προς επίλυση του οικονομικού προβλήματος της Εκκλησίας με πρόβλεψη μελλοντικής απόλυτης αυτοδυναμίας και ανεξαρτησίας της.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΥ και ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ (ΕΠΑ)

Ο Αρχιεπίσκοπος δούλεψε σκληρά. Ζήτησε απόψεις ειδικών – φίλων της Εκκλησίας, διοικητών, Τραπεζών, πρώην Υπουργών, επιχειρηματιών – προσέβη στη συγκρότηση «Συμβουλευτικής Επιτροπής Αξιοποίησης της Εκκλησιαστικής Περιουσίας» στην οποία συμμετείχαν, εκτός από τον ίδιο, ο Μητρ. Τρίκκης Διονύσιος και ο Γεν. Διευθυντής του ΟΔΕΠ κ. Μ. Στεφανίδης, καθώς και αξιόλογοι ειδικοί επιστήμονες. Η πρώτη συνεδρίαση έγινε στις 25 Σεπτ. 1967 και συνεχίστηκαν μέχρι τα μέσα Ιανουαρίου του 1968, όπου και σταμάτησαν τις εργασίες, διότι ο διαλυμένος ΟΔΕΠ δεν ήταν σε θέση να ετοιμάζει τα θέματα, και να τα προωθεί για πραγματοποίηση.

Μετά από αρκετό καιρό, το θέμα ήρθε πάλι στην επιφάνεια. Στις 17 Ιουλίου 1971 γίνεται η πρώτη συνεδρία και η τελευταία πραγματοποιείται στις 28 Μαρτίου 1972. Χρειάστηκε πάνω από 30 πολύωρες συνεδριάσεις και συνεργασίες σε ολομέλεια, καταναλώνοντας περί τις 100 ώρες. Έτσι ιδρύεται επίσημα πλέον, στις 26 Απριλίου του 1972, η «Εταιρεία Προγραμματισμού και Αναπτύξεως της Εκκλησιαστικής Περιουσίας» (ΕΠΑ) της οποίας το Καταστατικό εγκρίσθηκε δημοσιεύεται στην εφημερίδα της Κυβερνήσεως και στις 3 Μαΐου του 1972 γίνεται ο αγιασμός των γραφείων στην περιοχή του Π. Ψυχικού οίκημα της Μονής Πεντέλης που ήταν κατοικία του εκάστοτε αρχιεπισκόπου – σ' αντίθεση με τον π. Ιερώνυμο που δεν πάτησε το πόδι του εδώ, αλλά έμεινε σε ένα δωμάτιο της αρχιεπισκοπής ή σε ένα μικρό κελί στην Πεντέλη –, όπου και πραγματοποιήθηκε και η πρώτη πανηγυρική συνεδρίαση.

Στο επιτελείο της εταιρείας επιστρατεύτηκαν αξιόλογοι οικονομολόγοι, με αγάπη στην Εκκλησία και με ικανότητα να αντιμετωπίσουν τα πολλαπλά προβλήματα, και άρχισε να λειτουργεί σαν αυτόνομη επιχείρηση έχοντας στόχους: α) Την απογραφήν και ανάλυσιν της Εκκλησιαστικής

περιουσίας, β) Τον προγραμματισμόν της αναπτύξεως της Εκκλησιαστικής περιουσίας στο σύνολό της. γ) Την εφαρμογήν του προγραμματισθέντος έργου δια της πραγματοποιήσεως συγκεκριμένων έργων.

Για να γίνουν πράξη οι υπό στοιχεία (α) και (β) στόχοι, η Εταιρεία (ΕΠΑ) θα συνεργασθεί με ξένους ειδικούς που έχουν πείρα στο αντικείμενο, και για το υπό (γ) στοιχείο, θα επιδιώξει τη συνεργασία επιχειρηματιών – επενδυτών αναγνωρισμένου κύρους και οικονομικής επιφάνειας για την υλοποίησή του εν λόγω σκοπού.

Τα αποτελέσματα ήταν θεαματικά. Για την προσπάθεια αυτή κλήθηκαν 12 μεγάλοι Οίκοι του Εξωτερικού, οι οποίοι διέθεταν πάνω από 1000 επιστήμονες διαφόρων ειδικοτήτων. Οι 10 από αυτές υπέβαλαν αξιόλογες προτάσεις, διότι διέθεταν μεγάλη πείρα από αντίστοιχες περιπτώσεις άλλων χωρών. Εξεδήλωσαν τον θαυμασμό και την κατάντηξιν των που η Εκκλησία της Ελλάδος είχε τέτοιο οραματισμό ώστε να αναλάβει μια τέτοια πρωτοβουλία για την αξιοποίηση της περιουσίας της.

Από τις 12 εταιρίες η «Εταιρεία Προγραμματισμού και Αναπτύξεως» (ΕΠΑ) μετά από αυστηρή διαδικασία επιλογής, κατέληξε να υπογράψει σύμβαση με την Εταιρεία «NIMROD» του Λονδίνου, ειδικευμένη σε τέτοια θέματα, εξοπλισμένη με ηλεκτρονικούς υπολογιστές και άλλα σύγχρονα μηχανήματα και με άρτια καταρτισμένο προσωπικό, και η οποία αμέσως εγκαταστάθηκε στα γραφεία της ΕΠΑ.

Από τον πρώτο μήνα λειτουργίας της (ΕΠΑ), τα κλιμάκια των αρμοδίων επιστημόνων άρχισαν να επισκέπτονται τα σημαντικότερα εκκλησιαστικά κτήματα, να αποτυπώνουν την πλήρη εικόνα του κτήματος και την δυνατότητα ανάπτυξης, με την συνεργασία της Γεωγραφικής Υπηρεσίας Στρατού και της Εθνικής Επιτροπής Χαρτογράφησης του Υπουργείου Εθνικής Οικονομίας αφού προμηθεύτηκαν χάρτες που αποτυπώνονται τα όρια ιδιοκτησίας κάθε κτήματος. Συγχρόνως κατάρτιζαν αρχείο φωτογραφιών, έγχρωμες διαφάνειες και αεροφωτογραφίες.

Σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα αποπερατώθηκαν οι εργασίες σε τέσσερις Μητροπόλεις (Αττικής, Χαλκίδος, Κερκύρας και Αθηνών), υπολογίζοντας μέχρι τέλους του έτους 1972 να έχει ετοιμαστεί για όλες τις μητροπόλεις ένα προσωρινό πρόγραμμα.

Εκτός των παραπάνω, η Εταιρεία (ΕΠΑ), στο πρώτο 6μηνο της δραστηριότητάς της, είχε πραγματοποιήσει σειρά επαφών με Δημόσιες Υπηρεσίες, όπως: Το Υπουργείο Εθνικής Οικονομίας, Υπουργείο Κυβερνητικής Πολιτικής και Προγραμματισμού, Υπουργείο Οικονομικών, Υπουργείο Δημ. Έργων, Ελληνικό Οργανισμό Τουρισμού, Τράπεζα της Ελλάδος, Εθνική Τράπεζα, ως και της ΕΤΕΒΑ. Οι επαφές γίνονταν σε ανώτατο επίπεδο (Υπουργών, Υφυπουργών, Υποδιοικητών Τραπεζών...) δείχνοντας το κύρος και το εύρος που είχε αποκτήσει η εταιρία.

Οι εργασίες, προχωρώντας με πρωτοφανή ταχύτητα, επέτυχαν να δώσουν το πρώτο Ρυθμιστικό Σχέδιο του Καθηγητή κ. Αραβαντινού προς έγκριση από τις αρμόδιες Αρχές. Αυτό πρότεινε την αξιοποίηση των κάτωθι κτημάτων: Οικόπεδο Ορφανοτροφείου Βουλιαγμένης, περιοχή Φασκομηλιάς, Κατασκηνώσεις στο Μεγάλο Καβούρι, Οικόπεδο Λίμνης, περιοχής κατοικίας Βουλιαγμένης, Στροφυλιά, κτήματα Βορείου Ευβοίας Σποράδων, Ι.Μ. Παλαιοκαστρίτης, περιουσία Ι.Μ. Αττικής και Μεγαρίδος, οικόπεδα εντός της περιοχής Αθηνών κ.α.

Η «Εταιρεία Προγραμματισμού και Αναπτύξεως» (ΕΠΑ) μέσα στο 15μηνο εντατικής εργασίας, κατέληξε στα πρώτα δικά της αποτελέσματα από την δειγματοληπτική έρευνα

που έκανε.

Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛ. ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ

Από τα στοιχεία αυτά προέκυψαν, ότι η εκκλησιαστική περιουσία αποτελείται από 40-50.000 κτήματα, τα οποία ενδεχομένως να φθάσουν την έκταση των 1,5 έως 2 εκατ. στρεμμάτων.

«Βάσει των άνω απελών στοιχείων (όπως περιγράφει ο ίδιος ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος) κατεβλήθη προσπάθεια, όπως, έστω και κατά μακρινήν προσέγγισιν, προσδιορίσωμεν την περιουσίαν της Εκκλησίας, θα ηδύνατο να εκτιμηθή ως έχουσα εν συνόλω αξίαν 30.300.000.000 σημερινών δραχμών.

Όμως, η Εκκλησιαστική περιουσία αποτιμώμενη εις το διπλάσιον της ως άνω αξίας, αν αποδώσῃ ὅ,τι το σύνθηες 10, ούτε καν το 7% αλλά μόνον το 4% ετησίως, θα πρέπει να αποφέρει εις την Εκκλησίαν, ετησίως, εισόδημα 2.400.000.000 σημερινών δραχμών, όπερ όχι μόνον καλύπτει, αλλά και υπερκαλύπτει τας ανάγκας μας. Δεδομένου όμως, ότι η αξία της Εκκλησιαστικής περιουσίας πρέπει να υπολογισθή εις το διπλάσιον του ως άνω ποσού, και η απόδοσής της θα είναι μεγαλύτερα».

Στην συνέχεια ο Αρχιεπίσκοπος μας παραθέτει, τί χρήματα χρειάζεται η Εκκλησία να καλύψει τις ανάγκες της.

«Δια την κάλυψιν των αναγκών τούτων, και πάλιν εις αδράς γραμμάς, υπολογίζομεν ότι εκτός των σημερινών υπάρχοντων πόρων, δηλαδή χονδρικός εκτός του ενός δισεκατομμυρίου, απαιτούνται επί πλέον περί τα δύο δισεκατομμύρια σημερινών δραχμών. Ταύτα θα κατενέμοντο ως εξής: Περι το 1 δισεκατομμύριον για μισθούς και συντάξεις, ½ δισεκατομμύριον για τη Ιεραποστολή, και άλλο ½ δισεκατομμύριον δι' έργα Αγάθης, ήτοι εν τω συνόλω 2 δισεκατομμύρια δραχμών».

Δεν σταμάτησε εδώ ο Αρχιεπ. Ιερώνυμος. Εφευρετικός και ακούραστος, καθώς ήταν, άνοιγε ορίζοντες και χάραζε νέους δρόμους. Τώρα έβαλε στο στόχαστρο να αναδιορθώσει τον «αμαρτωλό» «Οργανισμό Διοικήσεως της Εκκλησιαστικής Περιουσίας Ο.Δ.Ε.Π.», διότι με το ακατάλληλο προσωπικό που ήταν επανδρωμένος και με την δομή που είχε στηθεί, είχε καταντήσει εκτροχιασμένη και διαλυμένη αμαξοστοιχία, και ήταν αδύνατον να ανταποκριθεί στις νέες συνθήκες που δημιουργούνταν.

«Όπως εσημείωσα – έγραφε ο Αρχιεπίσκοπος – στην εισαγωγή του παρόντος... Ακόμα και Αυτός ο «Οργανισμός Διοικήσεως της Εκκλησιαστικής Περιουσίας», ο ΟΔΕΠ, που υποτίθεται ότι θα είχε την φροντίδα δια το σύνολον της περιουσίας της Εκκλησίας... μέχρι το 1967 δεν υπήρχαν «οικονομικά της Εκκλησίας»..., αλλ' ούτε υπήρχεν ούτε υπάρχει πραγματικός ετήσιος προϋπολογισμός εσόδων και εξόδων της Εκκλησίας της Ελλάδος και φυσικά ούτε απολογισμός... Πραγματικός προϋπολογισμός ουδέποτε μέχρι τούδε έχει καταρτισθή...».

«Από της αναλήψεως των ημετέρων καθηκόντων εθεώρησα παρ' ημών ως έν εκ των πρώτων και επιτακτικόν μελημάτων την επί τα βελτίω οργάνωσιν ού μόνον της διοικήσεως, αλλά και της διαχειρίσεως της εκκλησιαστικής εν γενεί περιουσίας, κατά τρόπον ώστε ο Ο.Δ.Ε.Π. να καταστή το όργανον της Εκκλησίας δια την ενιαίαν κατεύθυνσιν της οικονομικής πολιτικής Αυτής...».

Αυτό και έκανε. Με την έκδοση του νέου Καταστατικού χάρτου 126/1969, ο Οργανισμός μπήκε σε νέα τροχιά, καθώρισε νέους στόχους, άλλαξε μορφή και έγινε «Οργανισμός Διοικήσεως και Διαχειρίσεως της Εκκλησιαστικής Περιουσίας» Ο.Δ.Ε.Π. (με δύο δέλτα). Επιστράτευσε δυναμικά στελέχη και σχεδίασε με ιδιαίτερη επιμέλεια και σφροσύνη την οικονομική διαχείριση. Τα αποτελέσματα ήταν άμεσα και ορατά.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

«Τουλάχιστον... μη βλασφημείτε»

Η αποστολική διαδοχή τα τελευταία χρόνια γνώρισε εκπεσμό και ευτελισμό. Μιλάνε για εκλογές, καθορίζουν ημερομηνία, μαζεύονται οι επίσκοποι, συνεδριάζουν, μόνο και μόνο για τα μάτια του κόσμου, διότι ο μνηστήρας της «αγιότητας μητροπόλεως» είναι ήδη διορισμένος. Έχει ετοιμάσει μερικές αυτοκρατορικές στολές - σαν ... τον άραφο χιτώνα του Χριστού - και περιμένει έξω από την πόρτα των συνειγμένων, να εκφωνήσει κατά τα ειωθότα το μικρό μήνυμα.

Μέσα στο ξεφρένιασμα των αυθαιρεσιών και την παραζάλη των παραβιάσεων των Ιερών Κανόνων, τολμούν τον ισχυρισμό, ότι αποφασίζουν και ενεργούν κάτω από την έμπνευση και τη

ραρχών αλλά για διορισμό» και τώρα, ως αρχιεπίσκοπος, κάνει τα ίδια και χειρότερα.

Με τις τελευταίες εκλογές πείσθηκαν και οι πιο δύσπιστοι ότι δεν γίνονται πλέον εκλογές δεσποτάδων αλλά διορισμοί. Δεν τους ενδιαφέρει να προωθήσουν στην εκκλησιαστική διακονία, αναστήματα κατάλληλα να περπατήσουν στα ίχνη του Χριστού, των Αποστόλων και των πατέρων της Εκκλησίας, να δώσουν μήνυμα στον σύγχρονο κόσμο και να καθοδηγήσουν ψυχές εμπνέοντας την ανήσυχη νεολαία μας. Από τα τεκταινόμενα που ξεγλιστρούν από τις καλά φυλασσομένους αίθουσες των επισκοπικών συζητήσεων-ζυμώσεων, θα μείνουν ως μνημείο εκτροπής.

«Μου είχαν υποσχεθεί ότι θα ψήφιζαν τον Αντώνιο περί τους 64-65 Μητροπολίτες», δηλ. το 80% των Ιεραρχών.

«Πέρασα τόσα και έζησα τόσες ψηφοφορίες... και όμως δεν έχω εμπεδώσει ακόμα ότι οι Ιεράρχες μας σπάνια κρατάνε το λόγο τους, κι αυτό με στενοχωρεί, δεδομένου ότι, αν είχαν «μπέσα» (οι Ιεράρχες) ή δεν θα υπόσχονταν τίποτα ή, αφού υπόσχονταν κάτι, θάπρεπε να τηρήσουν το λόγο τους!» (Δάσκαλε που δίδασκες και νόμο δεν εκράτεις).

«Στημένη ψηφοφορία»;; (Είνα δυνατόν);

Σε ανακοίνωση του τριπροσώπου, ο Αλέξιος έλαβε 52 ψήφους έναντι 50 του Σαλώνων Αντωνίου. Μετά την πρώτη αυτή ψυχρολουσία ο Αρχιεπίσκοπος και η παρέα του προσπάθησαν να ανασυνταχτούν, μάταια όμως. Η δεύτερη ψηφοφορία ήταν μια γερή κατραπακιά για τον Αρχιεπίσκοπο! Ο Αλέξιος, ο εκλεκτός του πιστού λαού, συγκέντρωσε 38 ψήφους και ο επιθυμητός του Αρχιεπίσκοπος 37, ... Έγινε πανικός.

Αμέσως έπιασαν δουλειά αυτοί που είχαν εμπειρίες από ανάλογες καραμπόλες παλαιότερα (!). Ζήτησαν να γίνει επανακαταμέτρηση γιατί κάποια ψήφος κάπου θα «κόλλησε», όπως και έγινε. Αφού την ξεκόλλησαν, αυτή έγραφε (τί σύμπτωση ...!!!) Σαλώνων Αντώνιος!

Το θέατρο συνεχίζεται! Για να τηρηθεί το έθιμο, θα βγει κάποιος, με φωνή πάλλουσα από... συγκίνηση - πλήρης υποκρισίας, να βεβαιώσει το ευσεβές πλήρωμα της Εκκλησίας ότι: «**Η Χάρη του Παναγίου Πνεύματος... εξελέξατο...**».

Επίσκοποι της ελληνικής Εκκλησίας! Κάνετε, όσα κάνετε. «**Τουλάχιστον... μη βλασφημείτε!**»

Ο λαός του Θεού δεν ανέχεται αυτή τη βλασφημία γιατί τη θεωρεί προσβολή της ίδιας της Εκκλησίας, ευτελισμό των Ιερών και Οσίων, εμπαιγμό των θεσμών, και εκμετάλλευση της συνειδήσεως του εκκλησιαστικού πληρώματος.

«Αγιοι!» επίσκοποι, σας κοιτάζω και τρομάζω όταν βλέπω να αναμειγνύετε το Άγιο Πνεύμα στις μηχανορραφίες και στις αθλιότητες σας.

Για την αποφυγή της αποκρουστικής και βδελυρής βλασφημίας ανοίξτε την Αγία Γραφή και διαβάστε αυτά που πρόσταξε πριν δύο χιλιάδες χρόνια ο Χριστός προς τους Αποστόλους, μαθητές, πατέρες... «**Ος αν βλασφημήσει εις το Πνεύμα το Άγιον, ούκ έχει άφεση εις τον αιώνα, αλλ' ένοχος εσπιν αιωνίου κρίσεως** (Μαρκ. 3, 29).

«**Πάσα αμαρτία και βλασφημία αφεθήσεται τοις ανθρώποις, η δε του Πνεύματος βλασφημία ουκ αφεθήσεται τοις ανθρώποις... ούτε εν τω νυν αιώνη ούτε εν τω μέλλοντι**» (Ματθ. 12, 31-32).

ΞΕΧΑΣΜΕΝΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

(Τα τραπεζώματα των Αρχιερέων)

κή και οικογενειακή αρετή και πνευματικότητα. **Τους δε Κρήτες, όταν τους κατηγορεί, τους λέγει ότι είναι «γαστέρες αργαί»** (Τιτ. 1,12), **τουτέστιν αργόσχολοι και θαμώνες συμποσίων.**

Ο Παύλος, όταν περιγράφει τη ζωή των αποστόλων, λέγει: «**Και πεινώμεν και διψώμεν και γυμνητεύομεν**» (Α' Κορ. 4,11), «**εν λιμώ και δίψει, εν νηστειαίς πολλάκις**» (Β' Κορ. 11,27). Πουθενά τραπέζια και συμπόσια. Αντιθέτως μαστιγώσεις, φυλακίσεις, ναυάγια, πορείες επικίνδυνες κ.ά. Τα μόνα συμπόσια που συμμετείχε ήταν των πιστών ανθρώπων που τον φιλοξενούσαν απλά στις περιοδείες του. π.χ. η Λυδία, ο δεσμοφύλακας των Φιλίππων, ο Ακύλας και η Πρίσκιλλα κ.ά.

Ας μας πουν οι κοιλιόδουλοι και πολυφαγάδες και γυναικομανείς, οι οποίοι μέμφονται την άσκηση του Ιωάννου Χρυσοστόμου, όταν έψαξαν την Π. Διαθήκη και την Κ. Διαθήκη πού βρήκαν να επαινείται το συμπόσιο; Εκτός όταν προσφέρεται στους ξένους, και τούτο για την σύναψη συνθήκης ειρήνης.

Αναφέραμε στην αρχή μερικά από τα κακά των συμποσίων· ας προσθέσουμε και μερικά άλλα.

α'. «**Εκάθισεν ο λαός φαγείν και πιείν και ανέστησαν παίζιν**». Ην δε το παίγνιον μέθης έγκγονον. «**Δεύτε ποιήσωμεν θεούς οίτινες προπορεύονται ημών**». Οι γάρ σεισμόν υποστάτες δι οίνου, κινήτους θεούς επεζήτουν, τον άσειστον και πάντα πληρούντα άνευ βαδίζειν αφέντες». Δηλαδή όπως φαίνεται στο 32^ο κεφ. της Εξόδου, τα συμπόσια των Ισραηλιτών, όταν απουσίαζε ο Μωυσής στο όρος Σινά, έγιναν αφορμή να πέσουν σε ειδωλολατρία και πνευματική μοιχεία.

β'. Ο πύργος της Βαβέλ κτίσθηκε μετά την ανακάλυψη του κρασιού από τον Νώε.

γ'. Ο Ιωσήφ πουλήθηκε ως δούλος ενώ τα αδέρφια του μετείχαν σε συμπόσιο.

δ'. Ο Ιωάννης ο Πρόδομος απεκεφαλίσθη κατά την διάρκεια του πορνικού συμποσίου του Ηρώδη.

Ο Χριστός μετά το θαύμα του πολλαπλασιασμού των πέντε άρτων, **όταν είδε τους ανθρώπους να δίνουν μεγαλύτερη σημασία στο συμπόσιο παρά στην διδασκαλία του, τους λέγει**: «**Αμήν αμήν λέγω υμίν, ζητείτε με, ούχ ότι είδατε σημεία, αλλ' ότι εφάγατε εκ των άρτων και εχορτάσθητε. Εργάζεσθε μη την βρώσιν την απολλυμένην, αλλά την βρώσιν την μένουσα εις ζωήν αιώνιον**» (Ιω. 6,26,27) Και συνεπλήρωσε πιο κάτω: «**Εγώ ειμί ο άρτος της ζωής· ο ερχόμενος προς με ου μη πεινάση, και ο πιστεύων εις εμέ ου μη διψήση πώποτε**» (Ιω. 6,35). Και όταν ο Χριστός παρευρέθη σε συμπόσιο στο σπίτι της Μάρθας και της Μαρίας, συμβούλευσε τη Μάρθα που «**περιεσπάτο περί πολλήν διακονίαν**» για να τον ευχαριστήσει: «**Μάρθα Μάρθα, μεριμνάς και τυρβάζης περί πολλά· ενός δε εστί χρεία· Μάρια την αγαθήν μερίδα εξελέξατο, ήτις ουκ αφαιρεθήσεται απ'**

αυτής» (Λουκ. 10,41).

Δηλαδή το συμπόσιο, και όταν υπάρχει, να είναι λιτό και απείριπτο και να συνοδεύεται από πνευματική ωφέλεια. Γι' αυτό στα μοναστήρια, ακόμα και όταν τρώνε, διαβάζουν συνεχώς πατερικά έργα, θεωρώντας την τροφή πάρεργο, αν και αναγκαία και δίνοντας προτεραιότητα στην πνευματική τροφοδοσία.

Ας λέγει λοιπόν μαζί με τον Κύριο και ο καλός Ιωάννης ο Χρυσόστομος: «**Δικό μου συμπόσιο είναι η διδασκαλία και η διανομή του λόγου του Θεού, στην οποία και εκλέχθηκα για την σωτηρία του λαού. Δική μου τροφή να κάνω το θέλημα του Θεού. Έμόν βρώμα εστίν ίνα ποιώ το θέλημα του πέμψαντός με και τελειώσω αυτού το έργον**» (Ιωάν. 4,34).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΓ'

Θα πει κάποιος:

Ας καλούσε μόνο επισκόπους και μάλιστα τους ευσεβέστερους για να μη συμβούν έκτροπα, ή τουλάχιστον τους δικούς του κληρικούς, για να μιμείται τον Κύριο που έτρωγε με τους 12 αποστόλους.

Θα δεχόταν όμως οι κληρικοί να γευματίζουν με τον Ιωάννη τρώγοντας σε ακατάλληλη ώρα ή ημέρα; Και αν δέχονταν, δεν θα γόγγυζαν οι άλλοι, πως μόνο κληρικούς τραπεζώνει; Και δεν θα ελεγχόταν ο ι. Χρυσόστομος από τα λόγια του Ιεζεκιήλ, «**Οι ποιμένες φροντίζουν τον εαυτό τους και όχι τα πρόβατά τους**» (βλ. Ιεζ. 34,2); **Ο άνθρωπος που ζούσε συνεχώς στον ουρανό θα δεχόταν να κατατρύχεται από εγκόσμιες συμβατικότητες; Ο άνθρωπος που στ' αυτιά του κουδούνιζε ο λόγος των αποστόλων «ιδού ημείς αφήκαμεν πάντα, και ηκολουθήσαμεν σοι· τι άρα εσται ημίν;»** (Ματθ. 19,27) **θα δεχόταν να εγκαταλείψει έστω και για λίγο την διακονία του λόγου για την διακονία των τραπεζών;**

Οι πλείστοι των επισκόπων, θέλοντας να καλύψουν την απουσία ζήλου τους για τα πνευματικά, επινοούν τα τραπέζια και τα υψηλά οικοδομήματα, ώστε να φανούν καλοί και φιλόπονοι. Και όταν λέγω ψηλά οικοδομήματα δεν εννοώ τις εκκλησίες και τα φιλανθρωπικά ιδρύματα, αλλά τα κρεμαστά περιβόλια και τις δεξαμενές βροχής και αισχρά μικτά λουτρά σε μυστικά δωμάτια, και άλλα πολλά που υπάρχουν σε μερικά επισκοπεία (βλ. Ρ.Γ. 47,3947).

Εδώ τελειώνει η παράθεση του Παλλαδίου για την τακτική της ζωής του ι. Χρυσοστόμου. Ίσως φαίνονται υπερβολικά τα τελεωπαία περί δραστηριοτήτων οικοδομικών και άλλων τινών κάποιων επισκόπων· οι γνωρίζοντες όμως καλώς την εκκοσμίκευση της εκκλησίας μας δεν εξίστανται. Και όσοι παρατηρούν την σύγχρονη πραγματικότητα βλέπουν τα αποπήματα κάποιων εκκλησιαστικών ανδρών να τείνουν να γίνουν κανών και γενικός τρόπος ζωής πάντων των ιερωμένων. Ο Θεός να δώσει ν' ανανήψουμε όλοι μας, έχοντας ως πρότυπά μας τους αγίους μας με τις «ιδιορρυθμίες» τους. Γένοιτο.

φωτιστική επέμβαση του Παναγίου Πνεύματος!

Με την πρακτική τους αυτή έχουν εξορίσει το Πνεύμα του Θεού από τις διασκέψεις και τις έχουν μεταποιήσει σε «**συναγωγή πονηρευομένων**». Προγραμμатίζονται, δίχως να γονατίσουν και ζητήσουν το φωτισμό και τη Χάρη Του. Προαποφασίζουν χωρίς να νοιώθουν μέσα τους τις παραβιάσεις και καταπατήσεις των αρχών και των δομών, που το Άγιο Πνεύμα προσδιόρισε. Μηχανορραφούν, δίχως να υπολογίζουν τι οριοθετεί το Παναγίο και Τελεταρχικό Πνεύμα.

Μπροστά στο κακόγουστο αυτό θέατρο, να καγχάσει κανείς ή να θρηνησει; Να καταθέσει την περιφρόνησή του ή το βαθύ πόνο του;

Ο τότε Θηβών Ιερώνυμος είχε ξεσαλώσει κατά του Χριστοδούλου για τις εκλογές μητροπολιτών, και το 2003 δήλωνε: «**Δεν πρόκειται για εκλογές ιε-**

Θα καταλογραφήσουμε μερικά δημοσιεύματα - «**εξ όνυχος τον λέοντα**» - που δείχνουν την αλλοτρίωση που υπέστη η δικούσα εκκλησία.

«... Μέχρι το πρωί της Τετάρτης (20-3-19) ο Αρχιεπίσκοπος καλούσε τους Αρχιερείς στο γραφείο του και τους έδινε γραμμή» (εκλογή «εν Αγίω Πνεύματι»!).

«**Η εκλογή της Γλυφάδας εγκυμονούσε κινδύνους με την υποψηφιότητα που πρόσταξε ο Αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος, όχι γιατί ήθελε να αποκαταστήσει τον Τιτουλάριο Επίσκοπο Σαλώνων Αντώνιο, αλλά γιατί ο Αντώνιος ήταν ο πλέον κατάλληλος για να υλοποιήσει τα σχέδια που κυοφορούνται καιρό τώρα για την Εκκλησιαστική περιουσία που υπάρχει κατά μήκος της αθηναϊκής Ριβιέρας...**» (Βλέπετε Κατάρ πίσω!).

Το παράπονο του αρχιεπισκόπου Ιερώνυμου.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΕΥΧΕΣ
Ο 'ΑΓΩΝΑΣ' εύχεται :
ο νικητής του Θανάτου Κύριος
να συναναστήση
τον πεπτωκότα άνθρωπο,
την πεπτωκυία εκκλησία,
το πεπτωκόν Έθνος...
και να κάνει να πέσουν
οι απάνθρωποι τύραννοι των λαών,
οι σκοτεινές δυνάμεις που
επιβουλεύονται το κόσμο,
τα φρικτά δαιμόνια που υπονομεύουν
την ειρήνη...
ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ